
ЖИТНОЗЗРНО

КН. 1 ⚠ ГОДИНА ЕДИНАДЕСЕТА ⚠ 1937

СЪДЪРЖАНИЕ

* * *	Човѣшки и божествени договори
Б. Боевъ	На разсъмване
2.	Образътъ на жената въ Евангелието
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	По следитъ на живота и смъртта
Nordmann	Една страничка отъ древната символика
К. Ик.	Несъизмѣрима музика
* * *	Ржцетъ на Жоана Крауфордъ и на ге- нералъ Джонъ Пиршингъ
Изъ нашия животъ: Б. Боевъ — Моменти отъ съборъ въ Търново	
Здраве, сила и животъ:	Почитанието. Почтеността
Д-ръ Г. Кьорбицъ	Музикални ли сж животнитъ?
Отзиви, Вести, Книгописъ	
Du Maître	Au seuil de la nouvelle Epoque. Le déve- loppement des peuples. L'avènement de la sixième race

SOMMAIRE

* * *	Les contrats divins et humains
В. Boev	Au reveil
G.	La femme dans l'Evangile
Dr. El. R. Cohene	Sur les traces de la vie et de la mort
Nordmann	Une petite page du symbolisme antique
К. Ik.	Musique incommensurable
* * *	Les mains de Joane Crawford et du gé- néral Pershing
De notre vie — В. Boëv:	Moments d'un Congrès à Tirnovo
Santé, force et vie	Respect. Révérence
Dr. G. Kōrbitz:	Les animaux ont-ils le sens musical?
Echos, nouvelles et livres nouveaux	
Du Maître:	Au seuil de la nouvelle Epoque. Le dé- veloppement des peuples. L'avènement de la sixième race.

ЖИТНО ЗЪРНО

Година XI

Кн. 1

ЧОВЪШКИ И БОЖЕСТВЕНИ ДОГОВОРИ Най-новият завѣтъ

Никога, може би, въ свѣта не сж се подписвали толкова много договори, не сж се сключвали толкова много пактове, както въ наши дни. Ала и никога, може би, тия договори не сж се нарушавали така често и не сж се разкъсвали така безогледно, както въ наши дни. Това нарушаване на договоритѣ — и въ частния животъ на отдѣлнитѣ индивиди, и въ международния животъ — е станало толкова обикновено явление, че е подбило довѣрието въ този начинъ за уреждане на взаимнитѣ отношения между човѣкъ и човѣкъ, между държава и държава. Договоритѣ каточели сж се превърнали въ кжсове хартия, които могаъ да бждатъ разкъсани по лична угода всѣки моментъ.

Наистина, има договори и договори. Не може да се нарекатъ договоритѣ за миръ, сключени между воюващи страни, истински доброволни и свободни договори, защото често пжти подписътъ на победенитѣ е бивалъ изтрѣгнатъ на сила, бивалъ е наложенъ противъ тѣхната воля. Несправедливостта на подобни договори, насилието и принудата, които лежатъ въ основата имъ, ги правятъ сами по себе си нетрайни. Ясно е, че силата на единъ договоръ лежи не отвънъ, въ оня кжсъ хартия, на която е написанъ, въ подписитѣ, съ които е скрепенъ, а вътрѣ, въ съзнанието на договорящитѣ страни, въ тѣхната честностъ и мораленъ устой.

Договорътъ, погледнатъ исторически, има самъ по себе си свещенъ произходъ. Въ човѣшкия животъ той датира отъ ония далечни времена, когато въ човѣка се е пробудило висшото самосъзнание, когато въ него е започналъ да действува разумътъ. Защото въ Природата истински договоръ може да сжществува само между разумни сжщества, между сжщества съ високо развито морално съзнание. И колкото сжществата сж по-разумни, колкото сж по-устойчиви тѣхнитѣ чувства, колкото е по-силенъ тѣхниятъ мораленъ устой, толкова по-траенъ и устойчивъ е договорътъ сключенъ между тѣхъ.

Въ свещенитѣ книги, кждето въ една символична форма е показано развитието на човѣшкото съзнание, сжщо се говори за договори, сключени между Бога и човѣка, между Бога и неговитѣ избрани. Съ други думи, тамъ се говори за онази съзнателна връзка, която се установява между пробудения, самосъзнателенъ човѣкъ и оня вѣченъ Изворъ, отъ който произтича неговиятъ животъ. Този договоръ между Бога и човѣка или единъ колективъ отъ човѣци, образувачи единъ „избранъ народъ“, се нарича въ свещенитѣ Писания съ хубавата дума „завѣтъ“. Казано е, наприкладъ, въ Библията: „Господъ Богъ нашъ направи завѣтъ съ насъ въ Хоривъ“. Тия думи, изказани

отъ духовнитѣ водачи на израилския народъ, изразяватъ единъ актъ на висшо народостно самосъзнание, едно ясно съзнаване историческото предопредѣление на този народъ, на неговата историческа мисия. Завѣтътъ, за който става речъ, е онази линия-директриса, която показва главната посока, въ която се движи цѣлокупното развитие на народа въ изпълнение на неговитѣ исторически задачи. Той опредѣля онази ось, около която се върти цѣлиятъ животъ на единъ народъ. И ако отворите страницитѣ на Стария Завѣтъ, ще видите, че въ него е хроникаранъ, чрезъ редица исторически символи, вътрешния ходъ на развитие на израилския народъ въ изпълнение на неговата историческа мисия. Тамъ сж хроникирани всички блуждания, всички колебания, всички отстъпления и отклонения отъ главната линия — директриса, очертана още отъ самото начало на историческия животъ на Израила. И появата на толкова пророчи, които въ дадено време сж представляли въплъщение на най-високото народностно съзнание, винаги будно за завѣтитѣ, оставени отъ патриарситѣ на израилския народъ, не е нищо друго, освенъ вътрешното усилие на душата на този народъ, да избегне сждбоноснитѣ отклонения, да се върне къмъ своята основна линия — директриса, по посока на която лежатъ заветнитѣ му цели. Свържете пророцитѣ на Израила като живи точки — отъ най-първитѣ времена на неговия исторически животъ до последнитѣ — и вие ще получите основната линия, по която върви развитието му. Ала за да се направи това, изисква се едно по-друго разбиране на тази дълбоко символична, езотерична книга, каквато представя Библията. Разглежда ли се тя като сборъ отъ наивни легенди, митове, откъслечни исторически факти, тя ще си остане, наистина, книга затворена съ седемъ печата.

Разбира се, нашата цель тукъ не е да тълкуваме езотерично библията. Искаме само да почажемъ възникването на онази най-висока форма на договоръ, която съществува въ свѣта — завѣтъ между Бога и човѣка. Всички други договори сж само резултатъ на тази първа и най-висока форма. И наистина, нѣма по-великъ актъ въ свѣта отъ този — да направишъ договоръ, завѣтъ съ Бога. Това не е времененъ актъ, подобно човѣшкитѣ договори, отъ които нищо не остава. Този договоръ е вѣченъ, непреривенъ процесъ, който се извършва всѣки моментъ между великия принципъ на живота и човѣшката душа. Той е договоръ, който вѣчно се подновява. И докато човѣкъ остава вѣренъ на този вътрешенъ договоръ, докато той остава вѣренъ на своя свещенъ завѣтъ, докато има единъ високъ идеалъ, къмъ който се стреми, той всѣкога може да се надѣва, че ще постигне заветнитѣ си цели. Въ каквито и тежки условия да изпадне човѣкъ, на каквито и изпитания да бжде изложенъ, издържа ли на оня вътрешенъ договоръ, сключенъ съ Бога въ дълбочината на своята душа, той въ края на краищата ще победи и ще получи онова, което му е било обещано. И когато се казва, че човѣкъ бива сжденъ, това подразбира, че той бива подложенъ на сждъ заради нарушенията на оня вътрешенъ договоръ, който лежи въ основата на неговия съзнателенъ животъ.

И тъй, договорътъ между човѣка и Бога е единъ актъ на висшо самосъзнание. Който иска да се повдигне въ свѣта, трѣбва да има договоръ, завѣтъ съ великото Начало на живота. Само чрезъ този

завѣтъ, само чрезъ това съзнателно свързване съ Великото въ живота, човѣкъ може да добие неговитѣ качества и да постигне заветнитѣ си цели. Свързва ли само човѣшки договори, които се пукатъ като сапунени мѣхури, него го очакватъ постоянни разочарования.

Ако човѣкъ иска да направи единъ договоръ, който да оцѣлѣе, който да пребъде презъ вѣковетѣ, нека направи свещенъ завѣтъ между своята душа и оня великъ Изворъ, отъ който животътъ ѝ е произтекълъ. При това човѣкъ трѣбва постоянно да подновява връзката си, договора си съ Бога дълбоко въ своето съзнание.

Това, което казахме за отдѣлния човѣкъ, важи и за единъ народъ. Ако иска единъ народъ да изпълни съзнателно своето историческо предназначение, той трѣбва да направи прели всичко свещенъ договоръ съ Бога. Въ този завѣтъ той ще получи откровение за основната насока на своя животъ и ще се отърве отъ ония блуждания, които го отклоняватъ отъ неговитѣ задачи. Въ всѣки народъ е имало отдѣлни индивиди, които сж били истински носители на неговото народностно самосъзнание, които сж му указвали неговото истинско историческо предназначение. И само когато единъ народъ се вслуша — презъ площадния шумъ на неговитѣ непросвѣтени политически деятели — въ гласа на ония, които му вѣщаватъ неговитѣ бѣднини, той става истински самосъзнателенъ народъ. До тогава той е маса, която се влияе отъ чужди вѣяния, и неговата енергия се разпилѣва отъ политически дейци, които — непосветени въ историческата мисия на своя народъ — дълбоко погледнато сж чужди на неговата душа.

Сега великото Начало на Живота, което работи у всички народи, ги кани да направятъ единъ новъ договоръ, единъ новъ завѣтъ. Този новъ завѣтъ е завѣтътъ на божествената Любовь, която ще свърже всички хора въ едно велико братство.

* * *

Боянъ Боевъ

На разсъмване

Всичко, което става, е символъ на вѣчни истини. То съдържа въ себе си зародиша на бждещето. Всѣки моментъ съдържа въ себе си отражение на вѣчното. Въ всѣки моментъ сж преплетени преходното и вѣчното. Ето защо това, което става, сжщевременно е ключъ за онова, което иде! Бждещето хвърля своитѣ лъчи върху настоящето.

Нека въ духа на казаното да разгледаме частъ отъ 21. глава на Йоана. Всичко, което се описва тамъ, е действително станало, но сжщевременно то крие въ себе си езика на вѣчното. Какво събитие се описва тукъ? Симонъ Петъръ казва: „Отивамъ да ловя риба“. Той заедно съ другитѣ отива да лови риба въ Генисаретското езеро. Рибата въ окултната символика представлява божественото въ човѣка. Първитѣ християни даже сж употребявали рибата като свещенъ символъ. И затова виждаме по стенитѣ на катакомбитѣ рисунки на риба. Това си има дълбоки причини, които могатъ да се разяснятъ чрезъ окултна а космогония, върху която не можемъ да се спремъ тукъ.

Езерото е животътъ. Въ окултния символизъмъ водата представлява животътъ. Петъръ и другитѣ отиватъ да ловятъ риба; обаче презъ цѣлата „нощъ“ тѣ не уловили нищо! „Нощъ“ е, когато царува тъмнина въ човѣшкото съзнание, когато у човѣчеството не е пробудено още божественото. Нощъ е, когато човѣкъ работи само съ своето подсъзнание, съзнание и самосъзнание, но свѣрхсъзнанието не е още проблѣснало. „Нощъ“ — това е една епоха, когато човѣшкото съзнание е потънало въ гжстата материя.

Съвременната епоха не е ли нощъ въ това отношение? Материялистичната епоха, презъ която минава човѣчеството и изгубването на духовнитѣ ценности — това е днешната нощъ.

Но тамъ се казва: „На разсъмване застана Христосъ на брѣга“.

Имено епохата, въ която сме ние, е краятъ на нощта и началото на разсъмването, началото на новия день! Това е единъ процесъ въ съзнанието. „На разсъмване“ — това е идване на една нова епоха. Духовната вълна, която днесъ залива цѣлата земя, е признакъ, че нощта си отива и скоро ще се замѣни съ свѣтло утро. „На разсъмване“ — това е духовното пробуждане на човѣчеството, което виждаме да става днесъ предъ нашитѣ очи. Това е пробуждането на нови, по-дълбоки сили въ човѣшкото естество. Това е едно разширение на съзнанието.

Христосъ ги пита: „Имате ли нѣщо за ядене?“ Тѣ казватъ: „Нѣмаме!“ Това изразява духовната бедностъ. Това е една характеристика на днешната култура. Тя е бедна духовно.

Това сжщото се изразява и съ следващото малко по-нататъкъ въ разказа. Именно: казва се, че тѣ не познали Христа. Той имъ говори, и при все това, тѣ не Го познали. Божественото винаги говори на човѣка отвътре, но когато човѣшкото съзнание е потънало дълбоко въ гжстата материя, когато е „нощъ“ въ неговото съзнание, той не може да познае тихия гласъ на божественото, което му говори отъ вътре.

Разсъмването е още въ началото, и затова нощта е още силна.

Но ето, Христосъ имъ казва: „Хвърлете мрежата си отдѣсно!“ Тукъ пакъ се натъкваме на единъ дълбокъ символъ. Не е случайно, дето Христосъ казва: „Въ дѣсно“. Когато вървишъ по великия пѣтъ на любовта, ти си въ дѣсно. Когато вървишъ по красивия пѣтъ на доброто, на жертвата, ти си въ „дѣсно“. Че наистина изразътъ „въ дѣсно“ крие въ себе си една важна истина, се вижда отъ следното: Христосъ на друго мѣсто казва, че ще дойде день, когато Той ще отлжчи овцитѣ отъ козитѣ, ще постави отдѣсно тия, които сж вършили добро, а тия, които сж вършили неправда — отъ лѣво.

И какво става? Казва се въ разказа: „И не можахъ да извлекатъ мрежата поради многото риба“. Тукъ се изтъква действието на единъ законъ: Значи само ако хвърлишъ отдѣсно, т. е. ако прилагашъ методитѣ на любовта, доброто, правдата, ще имашъ резултатъ; само тогазъ твоята дейностъ ще принесе плодове: само тогазъ не ще можешъ да извлечешъ мрежата поради многото риба. А всѣки методъ на насилие, неправда и пр. е безплоденъ; и можешъ цѣла нощъ да ловишъ риба, но нѣма да имашъ никакви резултати.

Но коя е още другата причина, поради която тѣ имаха такъвъ голѣмъ успѣхъ, че не можахъ да извлекатъ мрежата поради многото риба? Защото Христосъ стоялъ на брѣга. Въ Негово присѣствие тѣ

имали такъв богат ловъ. А по-рано, преди да застане Христосъ на бръга, тяхната работа е била напразна. Тѣ имали успѣхъ, като последвали това, което Христосъ имъ казалъ.

У човѣка има нѣщо човѣшко и нѣщо божествено. Когато човѣшкото само иска да разреши нѣщата, тогазъ нѣма да има успѣхъ. А когато се ръководи отъ божественото, ще има резултатъ.

Самото „разсѣмване“ е вече бѣлегъ, че божественото идва. Изобилието идва съ разсѣмването.

Този въпросъ си има и друга, по-дълбока страна. Идването на Христа е най-великото събитие въ историята на земята. То е граница между инволюционния и еволюционния периоди въ неговата история. Има велики гении, велики души, отъ които идатъ всички свѣтли потици за напредъка на човѣчеството. Когато човѣчеството потъне въ дълбока нощъ, то отъ този великъ центъръ на Всемирното Братство, чийто глава е Христосъ, иде свѣтлината, която докарва разсѣмването! Новата култура, която иде, ще бѣде реализиране на Христовия импулъсъ. Всички минали култури сж били подготовка на човѣшкото съзнание за разбирането на този импулъсъ. И когато човѣчеството последва този импулъсъ, тогазъ ще дойде резултатътъ, тогазъ не ще може да се извлече мрежата отъ многото риба.

И казва се тамъ по-нататкъ, че онзи ученикъ, когото обичаше Исусъ, го позналъ. Значи любовта прави човѣка способенъ да познава нѣщата, да познава всѣко същество. Защо Иоанъ пръвъ Го позна? Какво значи изразътъ: „Ученикътъ, когото обичаше Исусъ“? Не че Исусъ имаше нѣкакво лицепрятие къмъ него. На мистически езикъ това значи, че този ученикъ имаше въ себе си най-голѣмъ дѣлъ отъ Христа; у него имаше най-силно проявление на Любовта и Свѣтлината, които Христосъ носи на свѣта. Защото любовта е атмосферата, въ която се познаватъ душитѣ. Въ една епоха на безлюбие, животътъ е механиченъ, има голѣми прегради, дебели ледени стени между душитѣ. Последнитѣ сж чужди една на друга, не се познаватъ.

Когато Христосъ застава на бръга, ученицитѣ иматъ голѣмъ ловъ. Христосъ — това е любовта! Много методи сж опитани за разрешението на всички социални и други въпроси на днешния животъ, но безуспѣшно. Защо? Защото сж ловили риба презъ нощта, защото Христосъ не е билъ тамъ, любовта не е била тамъ! Ето защо трѣбва да се хвърлятъ мрежитѣ на разсѣмване, т. е. при свѣтлината на съзнанието и чрезъ вътрешната подкрепа на Божественото, на Христа, на Любовта!

Иде разсѣмване! То е вече дошло! Дългата нощъ е почти изминала. И затова иде време за богатия ловъ на риба: много души ще бждатъ събудени, просвѣтлени.

Иде новата култура на разсѣмването, която ще смѣни културата на нощта. Човѣчеството сега тъкмо преживява преходния периодъ между тия две епохи — културата на нощта и културата на разсѣмването! И тая култура не ще дойде безъ Христа, безъ Божественото, безъ Любовта.

Тая култура сжщо така не може да дойде, ако не хвърлимъ мрежата отъ „дѣсно“!

Образът на жената въ Евангелието

Въ Евангелието — подразбирамъ четиритѣ евангелия — се срещатъ нерѣдко образи на жени. Едни отъ тия образи сж очертани по-подробно, други сж нахвърлени бѣгло, съ по две-три линии, а трети сж просто споменати — тѣ се губятъ задъ едно име, което на повечето хора нищо не казва. Вземете, напримѣръ, следния стихъ отъ благовѣстието на Йоана (гл. 19, стихъ 25): „А при кръста на Исуса стоеха майка му, и сестрата на мѣйка му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина“. Ето ви три образа. Първиятъ, образътъ на майката Исусова, наречена Богородица, която е станала средоточие на цѣлъ религиозенъ култъ, е познатъ и на децата. Мария Магдалина, героиня на единъ шуменъ епизодъ, отбелѣзанъ въ Евангелието, сжщо събужда живъ образъ. Но Мария Клеопова, която се мѣрва единъ единственъ пжтъ въ Евангелието въ една отъ най-трагичнитѣ картини, нарисувана съ гениална простота въ единъ единственъ стихъ, кой отъ насъ знае, каква и що е била? Нима тя е само една кабалистична величина, нужна да допълни числото три въ езотеричната тройка отъ „Марии“, застанали въ подножието на кръста, на който е билъ разпнатъ Богочовѣка? Напраздно ще търсите исторични документи, за да проверите сжществува ли е действително Мария Клеопова, за която ни е дадено само едно едничко указание — че е била сестра на майката Исусова. Напраздно ще търсите исторични документи и за да проверите, действително ли тѣзи три жени сж стояли при кръста на Исуса. Защото — пита умътъ — тази тройка отъ Марии, застанала подъ кръста, не е ли една символична картина, оживѣла въ въображението на евангелиста, съзерцаващъ действителността езотерично? Оставете засега тѣзи въпроси, оставете на страна и историята, и кабалата, и езотериката, и окултната символика и слѣзте въ дълбочината на сърцето си. Тамъ ще почувствувате да трепти като живо чувство неznайната Мария Клеопова — чувството на една дълбоко религиозна душа, на една проста, но безгранична вѣра, на едно безмълвно обожание, което се е изливало само въ едно — преданно слугуване на Учителя отъ Назаретъ. Какво е ставало въ душата на Мария Клеопова при кръста, това е тайна, която се е разкривала навѣнъ може би чрезъ два реда сълзи и чрезъ топлата пригрѣдка, въ която е държала майката Исусова — пригрѣдка на сестра, пригрѣдка и на майка, познаваща трепетитѣ на всички човѣшки радости и скърби, които изживѣва едно майчинско сърце.

Искахъ поне съ нѣколко думи да оживя образа на тази неznайна жена, отбелѣзана въ Евангелието сѣкашъ мимоходомъ, само съ едно име. Ала това е символичното име на онова множество отъ любящи, преданни жени, които извършватъ безмълвно и тихо своето жертвоприношение въ живота. Мария Клеопова е негли една отъ ония жени, за които въ Евангелието се отбелѣзва кратко, че следвали Учителя, слугували му, следъ като пожертвували напълно имота си за общи нужди.

Въ страницитѣ на списанието азъ ще се постарая да оживя всички образи на жени, които се срещатъ въ Евангелието — отъ образа на Дѣва Мария — Богородица, издигната до божество отъ единъ религиозенъ култъ, до образа на оная безименна вдовица, която пуска

Въ своя стремежъ да проникнатъ въ сжщността на живота, тѣ сж открили много негови особености. Тѣ сж схванали, че животътъ не е нѣщо случайно, че всичкитѣ негови прояви сж изразъ на една велика разумность и че тѣ сж пълни съ целесобразность. Въ тоя ходъ на изучване тѣ сж проникнали до голѣмитѣ глѣбини на мъдростта въ природата, въ всичко създадено. Едни мъгливи изрази на тази неизказуема мъдростъ на живота сж досущъ всички религии на миналото. Написанитѣ учения на религиитѣ сж повече или по-малко едни иносказания, едни символи на разбиранията на самата сжщность на живота отъ древнитѣ мъдреци и Учители на човѣчеството. Наредъ съ това тѣ сж изпѣстрени и съ една „законодателна“ часть, засягаща начина на живота на хората, за да стане той по-съвършенъ. Разбира се, тази „морална“ страна на религиитѣ е най-слабата имъ страна, защото тя, бидейки единъ изразъ на времето и на нравитѣ на хората, когато тѣ — религиитѣ — сж дадени, е много относителна. Съ учението на Христа за Любовта, Мойсеевото „Око за око“ губи своя високо човѣшки смисълъ — то е нѣщо много остарѣло и присжщо не на разумния човѣкъ, а на човѣка-звѣръ. Днесъ, обаче, отъ всички тия живи учения на Учителитѣ и мъдрецитѣ не сж останали нищо друго, освенъ кухи форми. Затова всички черкви сж обърнали символичния езикъ на истината — на самата сжщность на живота — въ религиитѣ, на една външна догматика и кухи форми и обряди. Загубена е самата сжщина. На всѣки случай, ако се вглѣбимъ въ останалото отъ древната мъдростъ, ние ще видимъ, че квинтесенцията отъ това, до което сж стигнали въ миналото, е максимата, истината, че животътъ е вѣченъ, че има въ основата на всичко създадено единъ великъ разумъ, който се проявява навсѣкжде, и следователно нѣма нищо случайно въ всѣко, дори и най-малко изявление на живота.

Ако това чисто схващане, необременено отъ никакъвъ обрядъ, форма и догма, бжде една жива опитность на човѣка, колко смисълъ, колко радость и какъвъ голѣмъ импулсъ за работа може да му създаде. „Животътъ е вѣченъ“, нѣма смъртъ, прсявитѣ му се промѣнятъ, но самата сжщина на живота не се измѣня. Какъвъ красивъ животъ може да се нареди върху една подобна жига опитность, живо знание и вѣра! Това е творчески пжтъ въ живота на всѣки човѣкъ.

Нови вѣкове бележатъ нови културни епохи въ живота на хората. Срѣднитѣ вѣкове въ развитието на човѣцитѣ се сочатъ като вѣкове на тъмнина и назадничавость. Отъ великата и неизчерпаема мъдростъ на древнитѣ мъдреци оставатъ само кухи форми и догми. И съ сила, съ насилие черквата се мжчи да наложи на хората ученията за „правовѣрието“. Но, все — човѣчеството останало вѣкове подъ духовенъ гнетъ, намира малки съкровища на мъдростта. Това сж свѣтли духове, напреднали люде, които отъ тинята на живота извличатъ бисеритѣ на великата мъдростъ. И съ нея тѣ проправятъ новъ пжтъ на възходъ за отеготенитѣ земни обитатели. Има една древна, стара легенда. Когато великата култура на Египетъ е била къмъ своя залѣзъ, когато маситѣ сж загубили всичката своя духовна жизнеспособность, когато малцина измежду милионитѣ населяващи плодородната долина на р. Нилъ сж могли да възприематъ, да разбиратъ и да

живѣятъ по пжтекиѣ на живота, чѣртани отъ мждрецитѣ, тогава по-следнитѣ, посвѣтени въ слънчевото учение на Хермеса Трисмегиста, въ дълбокитѣ традиции на Индия и на Израилия, сж свикали свещенъ съборъ. Историята на човѣчеството, може би, не познава по великъ и по-оригиналенъ, поради сжщността на работата, съборъ отъ този. Основниятъ въпросъ е билъ: какво да се прави съ несмѣтното съкровище на великата мждрость, съ която тѣ сж закърмили и отгледали една велика култура, останала неподражаема презъ вѣковетѣ. Велики мнения сж били изказани, нечувани опитности и знания сж били изречени. Всичко е било наистина ценно, проникнато отъ свѣтлината на дълбоко и потънко познаване на живота. Накрай станалъ единъ измежду тѣхъ — той билъ единъ отъ най-мълчаливитѣ, ала всички съ дълбоко душевно почитание сж гледали всѣкога на него. За него се е знаело, че той е билъ живо превъплъщение на духа на Този, който завеща на човѣчеството „Книгата на мъртвитѣ“, сир. „Книгата на ония, които живѣятъ вѣчно“ — Хермеса Трисмегиста. За него се е знаело, че всичко което, не е могло да намѣри правилно разрѣшение въ Египетъ, е бивало разрѣшавано по най-правия пжтъ отъ него. Той изказа кратка речъ: „Братя, всѣкога, когато едно живо сжщество залѣзва въ живота и напуца своя земенъ пжтъ, когато една култура залѣзва, хората загубватъ способностъ да ценятъ мждростъта, да я използватъ въ живота за благото на всички и да живеятъ разумно. Мракъ и себелюбие обзема душиѣ, мозъцитѣ и сърцата на хората, и тѣ изглушаватъ, обезумяватъ. Мждростъта, която ние сме учили, живѣли и чрезъ която сме служили на човѣчеството за напредѣкъ, съвършенство и добро, тази Божествена мждростъ не може да изчезне и да умре. Тя не може повече да остане затворена измежду четиритѣ стени на храмоветѣ и черепитѣ на вашитѣ мозъци. Ние трѣбва да хвърлимъ, да дадемъ тѣзи бисери, тѣзи скжпи камъни въ ржцетѣ на глупавитѣ. Нека се търкалятъ въ тѣхнитѣ ржце и уста! И когато дойдатъ умнитѣ, тѣ ще съумеятъ да извлекатъ мждростъта изъ ржцетѣ на глупавитѣ земни люде“. Завърши най-голѣмиятъ измежду тѣзи, що се бѣха събрали да рѣшатъ единъ отъ най-важнитѣ въпроси на живота — въпроса за неговата сжщностъ, за Истината и за способността на хората да я възприематъ. И всички въ дълбоко мълчание сж разбрали това, що имъ каза той и сж го приложили въ живота.

Епохата на много глупостъ — срѣднитѣ вѣкове — завършва съ единъ новъ подеъмъ, пълненъ съ свѣтлина, жизненостъ и освобождение отъ кухата форма на нѣщата. Започва новъ животъ, цѣтятъ изкуства, науки. Бѣлата раса е въ своя пълненъ разцвѣтъ. Въпроситѣ за живота, за смъртъта — най-важнитѣ въпроси, всѣкога не преставатъ да занимаватъ умоветѣ на пробуденитѣ, освободенитѣ отъ тъмата на черковното срѣдневѣковие, на схоластиката. Миналиятъ вѣкъ даде на тѣзи въпроси своето разрѣшение. Науката се бѣше добрала тогава до подобни факти. И изрече постулата, че животътъ почива на механически закони, че съ смъртъта престава и всѣкакъвъ животъ. Въпрѣки тѣзи съкрушителни максими, човѣшкиятъ духъ не спрѣ тамъ, защото истината е вѣчния двигателъ. Почнаха нови светилници да свѣтятъ по върховетѣ на европейската култура и наука. Имена много и безчетъ — Рише, Круксъ, Лоджъ, Райхенбахъ, Седиръ, Папюсъ, Блаватска, Безантъ

Щайнеръ, Сурия, Рьорихъ, Бергсонъ, Дришъ, Даке, Шпеманъ, Айнщайнъ, ако щете и Фройдъ и много, много други, нѣкои отъ които съ своята висота сж вдѣхновители на споменатитѣ, хвърлиха свѣтлината на духа, идеята за вѣчността на живота отново въ вълнитѣ на материализма. Днесъ въ науката тази идея не е вече нова. Тя не е, обаче, популярна всрѣдъ маситѣ, една голѣма частъ отъ които си живѣятъ съ схоластиката на черковното срѣднѣвѣковие, а друга съ следитѣ, оставени отъ научния материализъмъ и отъ грубия материализъмъ на всѣкидневието, но тя си пробива все повече и повече пѣтъ. Днесъ, който познава новата научна мисль, знае, че учениятъ свѣтъ се добира все повече и повече до доказателства, че животътъ е вѣченъ, че има върховенъ разумъ въ природата, че животътъ не е само механиченъ процесъ, че смъртта досяга само формитѣ на нѣщата, но не и сжщността на живота. Съ нашия малъкъ мозъкъ, заетъ вѣчно съ грижитѣ за насжщния, ние не можемъ да схванемъ глѣбината на тѣзи въпроси и разрѣшенията, до които се добира учениятъ свѣтъ, но тѣзи велики истини, вещани винаги отъ окултизма презъ всичкитѣ вѣкове, ще се наложатъ на цѣлото човѣчество.

Да дойдешъ до истината за вѣчността на живота, това не значи наново да се загубишъ въ праздни форми и догми, които е създала черквата. Не, човѣчеството се отърсва всѣки день все повече и повече отъ кухото и безсмысленото. Човѣкъ дири въ глѣбината на своята душа да живѣе разумно и щастливо, да разбира истината въ пълнота и да има все по-голѣма свѣтлина за нѣщата и за сжщността на живота. И той ще го постигне.

Въ своето лично развитие всѣки човѣкъ минава презъ личната схоластика на едно лично мозъчно срѣднѣвѣковие — въ догматизирането на своето съзнание — научно или обществено-религиозно — той изкуфява. Когато просвѣтне и го огрѣе, било отъ лична опитност — защото човѣкъ не спира всѣки день да добива все по-голѣма и по-голѣма опитност за своята вѣчна духовна сжщина, било отъ придобитата опитност на другитѣ чрезъ наука и философия, — слънцето на истината, тогава той прониква въ сжщността на самия животъ. Той вижда, че животътъ не е само формата на нѣщата, той почва да изучава хилядитѣ прояви на тази вѣчна, разумна сжщина, която е всичко. Той придобива новъ смисълъ, нова вѣра, която отъ день на день става все по-голѣма и по-творческа. Той започва новъ животъ, въ който всичко суетно изчезва, и бавно но сигурно започва да твори основитѣ на нова култура, въ която материята става пластична глина въ ржцетѣ на духовното, на разумното.

Но ние не разбираме това въ пълнота...

— Една култура на вѣчното, на разумното, единъ животъ съ пълна свѣтлина за неговата неизмѣнна сжщностъ, за всичкитѣ негови прояви и видоизмѣнения, това е смисълъ, това е велика човѣшка цель.

Nordmann

Една страничка отъ древната символика.

Науката за цикличната промѣна на свѣтовната физиономия, ведно и въ зависимостъ съ нѣкои космични промѣни, е известна на мнозина и къмъ нея не се отнасятъ вече съ това класично недовѣрие, което бѣ характерно за началото на материялистичната епоха.

Нѣкога мислящитѣ хора сж вѣрвали, че животътъ на цѣлото човѣчество се дирижира отъ една мирова воля и отъ едно предназначение. Свѣтътъ е преминавалъ отъ фаза въ фаза, така както преминава едно дѣло, замислено съ разумъ и цель. Животътъ на цѣлкупното човѣчество е билъ схващанъ като такова огромно дѣло, подхванато отъ великитѣ и направляющи сили на космоса. Тоя особенъ възгледъ за живота си има своитѣ голѣми концепции и своитѣ адепти. Въ просвѣтеното съзнание на тия адепти, нашата земя е преминавала презъ различни фази на своя развой, защото е попадала подъ различни космични влияния. Израстващитѣ цивилизации сж еманация на творческитѣ сили на космоса презъ даденъ етапъ на неговия животъ, изразъ на една мирова воля.

Ето една интересна страница отъ тия древни науки:

Споредъ езика на съзвездията, ние сега преминаваме космичната епоха на Водолей — една ера, която носи своитѣ възможности и сили. За да стане по-ясно значението на тия епохи отъ гледището на езотеричната наука, ние ще направимъ едно малко отклонение и ще се запознаемъ съ едно астрономично явление. То ще ни даде възможность да видимъ сжществува ли нѣкаква връзка между звезднитѣ аспекти въ периодичнитѣ вѣкови движения на земята, и символитѣ, които сж сжществували презъ различнитѣ епохи. Това астрономично явление се нарича прецесия на равноденственитѣ точки.

Прецесията е едно особено конусообразно движение на земята, така че мисленото продължение на нейната ось описва въ пространството една коническа повърхнина, а по небесната сфера една крива линия. Тѣй като северенъ небесенъ полюсъ ние наричаме мѣстото, където тая ось пробожда „небесната сфера“, явно е тогава, че северниятъ небесенъ полюсъ не ще е една постоянна точка, а различни точки отъ тая крива, описана отъ свѣтовната ось. При това движение на земята, следва да се мѣстятъ и две други точки-точкитѣ на пролѣтното и есенното равноденствие. (Тия две точки сж „краищата“ на оная линия, въ която се сѣкатъ равнинитѣ на екватора съ еклиптиката). Това мѣстене става обратно на зодиакалнитѣ съзвездия. Въ зависимостъ отъ това, въ кое отъ зодиакалнитѣ съзвездия се намира пролѣтната равноденствена точка, и епохата се именува съ съответното име. Понеже прецесионалното движение, за което става дума, се извършва бавно (едно пълно завъртане на осьта става за около 26,000 години), то пролѣтната равноденствена точка престоюва въ всѣки знакъ по около 2,160 години.

Презъ времето на Христа тая точка е била въ зодиакалното съзвездие риби. Рибитѣ, споредъ тогавашнитѣ тълкувания, сж символъ на мекия, женствения принципъ, и най-великата отъ идеитѣ, която е могла да се роди подъ този знакъ, е любовта, милосърдието и кро-

тостъта. Въ тоя знакъ сж властни Юпитеръ и Венера, които сж символи на благородство и величавъ полетъ. И за това гениятъ на тая епоха е Исусъ, най-великиятъ отъ роденитъ на земята, неповторимиятъ и лъчезаренъ учителъ за любовта. Случаенъ ли е фактътъ, че първитъ истински християни сж имали за знакъ рибата? Противоположното съзвездие на рибитъ, което, впрочемъ, винаги играе решаваща роля при дадена конфигурация на небето, е било съзвездие Дева. Не се ли роди тогава безсмъртниятъ образъ за мировата Дева и не е ли символика твърдението, че пророкътъ отъ Назаретъ е роденъ отъ Дева?

Въ по-предната отъ нея епоха, надъ свѣта е властвувалъ зодиакалниятъ знакъ Овенъ — символъ на мъжкото начало, войнствуваще и властолюбиво. Подъ тоя знакъ се роди и укрепна учението на Рама на изтока, и много народи сж имали овена като знакъ и свещенъ символъ. Неговото противовесно съзвездие е Везни. Тогава сж се родили доктринитъ за мировото равновесие и за хармонията — учението за безстрастното блаженство на Нирвана. Философскиятъ възгледъ за каузалността, познатъ при индуцитъ като учение за кармата, е била най-значителната философска рожба на мждрецитъ отъ онова време. Тогава не се е приказвало за победа на кротостъта и доброто, колкото за победата на справедливостъта и правдата. Тия учения сж строги, безответни къмъ повика на сърдцето и разкаянието. Идеята за разкаянието и опрощението, която възникна после при християнския моралъ, е била непозната, като вмѣсто нея е било познато само изкуплението. Строгийтъ законъ на карма не може да се измѣни съ никакво друго срѣдство, освенъ чрезъ острия мечъ на изкуплението и мждростъта.

Презъ време на Египетското владичество знакъ, управляващъ тогавашната епоха, е билъ Телецъ. Телецътъ е символъ на упоритъ трудъ. Бикътъ Аписъ е билъ свещениятъ символъ. Ученията сж били както знаемъ тайни, мълчаливо властващи въ живота. Скорпионътъ, противовесътъ на Телеца, е знакъ на страстъта и смъртъта. Тогава контролирането на страститъ и пожеланията е било най-висшата добродетель и достигналитъ до насъ писания ни говорятъ, че най-тежкиятъ изпитъ, на който сж били подлагани ученицитъ на тайнитъ школи, е билъ подвигътъ за укротяването змията на пожеланията. Тая змия завладѣна и превърната въ творчески импулсъ, е символъ на фараонитъ. И сега ние можемъ да я откриемъ по египетскитъ изображения — малката змия на челото на фараонитъ и посветенитъ адепти. Змията като символъ е изобразена и на магическитъ жезли.

Сега, както споменахъ и въ началото на тая статия, ние се намираме подъ космическото влияние на знака Водолей. Господаръ на тоя знакъ е Уранъ — тая тайнствена планета, която владѣе най-фината еманация на материалния свѣтъ. Затова нашата епоха обещава да бжде електрична. Тя крие възможноститъ за проникване въ тоя тайнственъ свѣтъ на материята и за доближаване до нейната сжщностъ. Отъ друга страна, Уранъ е планета на голѣмитъ смущения и внезапни катаклизми. Това носи свѣтовни войни и бепствия. Не е изключено да бждатъ изтрѣгнати изъ недрата на природата нѣкои скрити сили, както напримѣръ междумолекулярнитъ и други такива. Изъ пепелищата на най-страшнитъ бедствия може да се очакватъ

вдъхновени хора, които ще покажат рѣдки неземни сили и познания. Противодействаща сила на Водолея е знакът на Лъвъ, който е символъ на мировото сърдце, което още липсва, но къмъ което по-късно ще прибѣгнемъ, за да утолимъ пожаритѣ на изжаднѣлата си и изсѣхваша душа.

Тия нѣща, за които става дума въ настоящата статия, ги даваме, за да се види едно очебийно съответствие между различнитѣ образи на древната символика, които ние срещаме въ останалитѣ до наше време паметници, и астролого-астрономичнитѣ истини и положения въ отдѣлни епохи на историята. Ние се отнасяме повърхностно къмъ тѣхъ, очевидно отъ липса на по-добри знания по тия въпроси. Колко би билъ интересенъ свѣтътъ, ако човѣчеството би могло да роди сега единъ синтетиченъ гений, който да може да преброди духътъ на вѣковетѣ и да даде една цѣлостна и непрекъснатата картина на развитието. Днесъ е твърде опасно да се твърди, че всѣко нѣщо оставя трайни следи върху ненаписаната книга на вселената, защото сме въ последнитѣ фази на аналитичния вѣкъ, който е раздробилъ свѣта на отдѣлни кжсове, а събитията на изолирани епизоди. Всичко около насъ, обаче, говори че това не е така, а въ общото развитие има планъ и закономерность. Помощникъ за нашето невежество се явява и лекият хумористиченъ начинъ, съ който ние се отнасяме по-нѣкога къмъ толкова голѣми и налагащи се въпроси, хуморъ, задъ който ние прикриваме собственото си невежество.

К. Ик.

Несъизмѣрима музика

Съизмѣримитѣ нѣща сж ограничени; тѣхъ можемъ да включимъ въ рамкитѣ на известна мѣрка. Тая именно мѣрка ги ограничава по време и пространство. Несъизмѣримитѣ нѣща сж вѣчни и необхватни, защото не можемъ да ги ограничимъ съ никаква мѣрка. Когато се стареемъ да схванемъ нѣщата само съ помощта на ума, ние ги отдѣляме, даваме имъ форма, координираме ги едни спрямо други, а това е вече ограничение. Стремехътъ ни къмъ несъизмѣримитѣ величини е усилие да се освободимъ отъ ограничението на нашия умъ, въ неговата понисша проява — като интелектъ — да събудимъ една друга негова страна, по-висша, която можемъ да наречемъ разумъ, духовенъ умъ, съ помощта на който може да се навлѣзе въ областта на несъизмѣримитѣ величини.

Музиката, както и всичко останало, което занимава за сега човѣка, е поставена на основитѣ на съизмѣримитѣ величини. Едни отъ основнитѣ ограничения въ музиката — мѣрки, които сковаватъ тоновата проява и я нудятъ да кристализира въ форми, достъпни за нашия умъ и възприятие — това сж *ритмиката* и *метриката*.

Ритъмътъ—предметътъ на ритмиката — е проява на тона въ времето, той се опредѣля отъ смѣната на тоновитѣ трайности, докато метриката, опирайки се на ритъма, създава тактовата мѣрка и чрезъ нея гради музикалнитѣ мотиви и фрази, които можемъ да сравнимъ съ думитѣ и изразитѣ въ словесната речъ. Докато въ речта ние об-

личае понятията и представитѣ въ думи и изрази, за да ги направимъ достъпни за нашитѣ събесѣдници, въ музиката ние използваме ограничението на ритѣма и такто, за да изградимъ форми и изрази, достъпни за нашето съзнание.

Едно отъ основнитѣ условия на нашия животъ е времето. До толкова ние сме ограничени отъ него, че онова, което не можемъ да измѣримъ съ мѣрkitѣ на времето, онова, което е несъизмѣримо по време, е недостъпно за насъ. А музиката, бидейки проява преди всичко въ времето, изпитва най-силно ограничението на тая условностъ. За сега музиката е така силно свързана съ времето, че речемъ ли да я освободимъ отъ това ограничение, тя престава да съществува. Сега за сега това е така. Въ човѣка, обаче, има принципални възможности за едно по-друго отнасяне къмъ нѣщата и живота, и когато въ него се пробудятъ скрититѣ сили на една нова природа, той ще започне полета-лека да се освобождава окъ условноститѣ на сегашния животъ и ще навлѣзе въ свѣта на несъизмѣримитѣ величини. За пробуждането на тия скрити сили въ човѣка се искатъ върховни усилия за духовно въздигане, което води къмъ едно ново съзнание.

Въ несъизмѣримата музика единъ тонъ никога не престава да звучи, следователно той не е ограниченъ по време. Нашето съзнание, обаче, не може да проследи всички негови пречупвания и модификации по пѣтя на неговата проява и развитие, и когато вибрациитѣ му преминатъ въ единъ по-горенъ свѣтъ, кждето нашето съзнание не може да проникне, тогава този тонъ престава да съществува за насъ и вниманието ни се насочва къмъ другъ, достъпенъ за насъ тонъ. Въ същностъ, това, което ние долавяме и схващаме, когато слушаме музика, е само началнитѣ вибрации, началнитѣ моменти отъ живота на тоноветѣ, контуритѣ на единъ неизмѣримо сложенъ и разнообразенъ животъ, безъ да можемъ да проникнемъ въ неговото съдържание, а още повече въ неговия смисълъ.

И съвременната теория на музиката, въ своя отдѣлъ за акустиката, поддържа, че извикаме ли на животъ даденъ тонъ, той ражда една безкрайна верига отъ производни тонове, наречени обертонове, които сж въ жива връзка и зависимостъ отъ основния тонъ. Нашето ухо, обаче, дори и когато е снабдено съ специални уреди — резонатори, може да проследи само по нѣкжде този безкраенъ редъ отъ тонове, всѣки следващъ отъ които е въ по-горно поле на проява и съ все по-слаба интензивностъ по отношение на нашето възприятие. Това явление ни дава ключа, по койго тонътъ се изплъзва отъ ограничението на времето и става вѣченъ. Премахнемъ ли ограничението на ритѣма, т. е. започнемъ ли да схващаме тоноветѣ като безкрайна манифестация съ безчислени модификации, — всѣки единъ съ свой собственъ животъ, тогава и ограничението на метриката само по себе си пада, и тактове, като изразъ на това ограничение, ще престанатъ да съществува.

Несъизмѣримата музика е значи музика вѣнъ отъ времето, колкото и парадоксално да звучи това. Частични прониквания въ тая музика иматъ голѣмитѣ музиканти (когато тѣ се чувствуватъ за безсилни да изразятъ онова безкрайно съдържание, що виждатъ въ музиката на своето творческо въображение), пѣкъ и всѣки човѣкъ може да има опитността на следния случай: Следъ като е слушалъ нѣкой

концертъ, опредѣленъ мотивъ продължава да звучи въ неговото съзнание още нѣколко часа следъ концерта, а по нѣкога и по-вече време — до тогава. докато неговиятъ потенциалъ ослабне и тѣй премине въ областъта, въ която съзнанието не може да го проследи. Този случай, наистина, не е примѣръ на несъизмѣрима музика, но ни подсказва за възможноститѣ у човѣка да поставя музиката вънъ отъ времето и да задържи и проследи известни тонови съчетания и следъ тѣхното първо прозвучаване. Знае се сжщо, че единъ Бетховенъ, напримѣръ, е ималъ дарбата да долавя и чува тоноветѣ, безъ тѣ да сж прозвучали въ материялния свѣтъ чрезъ нѣкакви инструменти. За такъвъ човѣкъ е нужно още една стѣпка навътре къмъ неговата духовна природа, за да чуе музиката, шо пораждатъ чувствата въ нашето сърдце и мислитѣ въ нашия умъ. —

За несъизмѣримата музика се искатъ нови хора — и като изпълнители, и като слушатели. Изпълнителитѣ трѣбва да вложатъ нѣщо ново въ тоноветѣ, а слушателитѣ трѣбва да умѣятъ да проследятъ и схванатъ това ново. Така музиката ще се разкрие предъ насъ като дивна симфония на животъ, свѣтлина, красота и радостъ и ще носи всички положителни качества на единъ новъ свѣтъ, въ центъра на който ще застане новиятъ човѣкъ, съ ново съзнание. Тогава всѣки тонъ ще има свой животъ и свое развитие и следъ като престане неговото произвеждане, и усилието ни да го проследимъ и изживѣемъ, ще ни отведе въ по-възвишени области. А шеметното разнообразие, което ще ни донесатъ многото тонове, вплетени въ своето развитие и усложняване, ще ни разкрие живота въ единъ новъ обликъ — безкрайно разширенъ и освободенъ отъ условноститѣ на време и пространство.

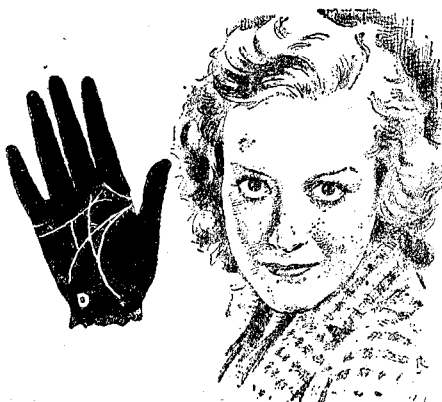
Така схващана, несъизмѣримостъта е основния белегъ на окултната музика.

Ржцетъ на Жоана Крауфордъ и на генералъ Джонъ Пиршингъ

Ржката на Жоана Крауфордъ

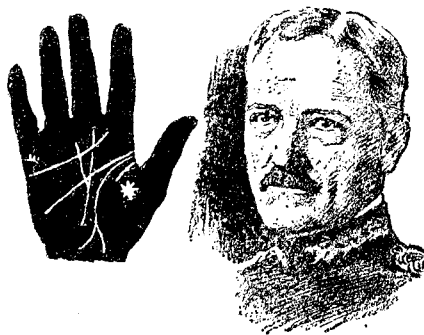
Тя е най-темпераментната кино-звѣзда въ Холивудъ. Карьерата си е започнала като танцьорка въ Чикаго, откъдето отива въ Винтеръ Гартенъ въ Ню-Йоркъ.

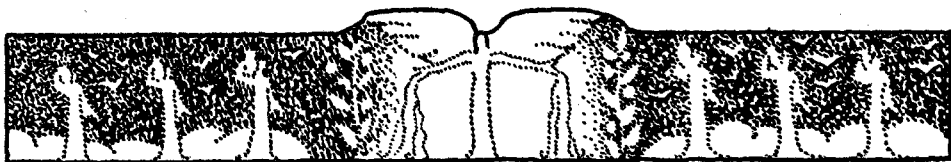

Тамъ привлича вниманието на публиката и на магнатитъ на филма и бива ангажирана съ договоръ въ Холивудъ. Кржгътъ, който намираме въ основата на ржката, на лунната издигнатина, сведочи явно за нейния темпераментъ. Хубаво очертанитъ линии на ржцетъ говорятъ за онази вътрешна интелигентностъ, благородство на сърцето и жизненостъ, които сж вродени въ всѣка високо чувствителна натура. Вгледайте се въ лицето на Люсилъ Ле Сюеръ — това е рожденъ то име на Жоана Крауфордъ, въ нейнитъ магнетични очи, въ нейното изящно измоделирано чело и въ красиво падащата ѝ въ плавни кждри коса, и вие ще видите единъ желанъ типъ на жена, и вие ще разберете кжде се криятъ нейнитъ артистични дарби и сензитивностъ.

Ржката на генералъ Джонъ Пиршингъ

Ние противопоставяме на сензитивния натурелъ на Жоана Крауфордъ, образа на известния американски генералъ Пиршингъ, съ неговитъ динамични черти, строгъ погледъ и въобще, полъха на твърдата воля, що е изписана по цѣлото му лице. Квадратнитъ очертания на лицето и неговата широка брада, която говори, че понѣкога проявата на генерала може да се изрази и въ грубостъ, сж най-ярки изразители на неговата офицерска твърдостъ и характеръ. Рѣзко изразената звѣзда въ основата на палеца върху Венериния хълмъ, както и линията на Аполона, която се отдѣля отъ линията на сждбата (сатурновата линия), говорятъ за голѣмата военна слава, която той е ималъ по времето на американския председател Уйлсонъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ.

Моменти отъ единъ съборъ въ Търново.

Тая година Търново пакъ ни зове! Низъ отъ красиви картини изпъкватъ предъ менъ: миналитѣ събори сж оставили свѣтли следи въ нашиѣ души. Търново съ своитѣ визвишения, надвиснали надъ лъкатушна Янтра, съ своитѣ приказни, амфитеатрално наредени здания, лозята съ китнитѣ си вили, — всичко живо възкръсва предъ менъ! Пакъ ще се потопимъ въ еднъ красивъ свѣтъ!

Какво сърдечно посрещане не гарата! Каква топлота! Това говори за красотата на оня свѣтъ, който иде, въ който влизаме и въ който се учимъ да живѣемъ! Сега се създаватъ между душитѣ ония истински отношения, които ще бждатъ основата при градежа на новата култура.

Ние сме вече въ самия станъ, при вилитѣ. Спретнатостъ и чистота. Десетина души сж дошли по-рано, за да подготвятъ обстановката.

Станътъ е оживенъ. Присѣтствуватъ около хиляда души, отъ всички слове на народа. Голѣмо разнообразие въ състава. Кое споява това нагледъ тъй разнообразно множество? Една велика идея, единъ свещенъ огънь, единъ зовъ, прозвучалъ въ глѣбинитѣ на душитѣ имъ!

Голѣмъ брой млади. Това влива въ цѣлата срѣда кипезъ, свежестъ, сила, устрѣмъ. Туй говори за будния духъ, който работи въ това общество. Жалко за оноза общество, въ което младитѣ вървятъ по отгъпанитѣ стари пѣтища. Онзи народъ има бждеще, въ който младитѣ иматъ усѣтъ за изгрѣващето и сж въ предната линия на работницитѣ за новото. Общество, народъ или раса, въ които новото намира отзвукъ, се изди а и бждещето имъ прилича на изгрѣващо красиво слънчево утро. Живъ и мощенъ е творческиятъ имъ гений. А онова общество или народъ, въ който новитѣ идеи не намиратъ отгласъ, е изтощенъ. Пресъхналъ е изворътъ на творчеството му и не му остава друго освенъ спокѣйно да дочака днитѣ на израждане и изгасване.

Има нѣщо неосезаемо и при това по-реално отъ всичко, което образува невидимата атмосфера на събора. Като че ли цѣлата срѣда е проникната отъ една вътрешна жива свѣтлина, която озарява лицата на присѣтствующитѣ съ едно сияние, съ една радостъ, която като че ли е предвкусване на красивото, което слиза въ свѣта! Отъ всички лица лѣха нѣщо вѣчно живо и младо, пролѣтно, детско и чисто!

Едни сж настанени въ палатки, а други въ околнитѣ вили. Всичката външна работа се върши отъ доброволци. Тѣ се смѣнятъ всѣки день. Защото всѣки иска да плати своята данъ на Цѣлото. Едни отъ тѣхъ се грижатъ за стола, други за чистотата, трети за доставката на продукти или за настаняване на гоститѣ и пр. Всѣки съ радостъ става слуга на всички! Що е слуга? Служенето е най-високата точка, до която може да се издигне човѣкъ. И тукъ, и горе нѣма висока точка отъ служенето!

Новиятъ день започва. Една нова страница отъ великата книга на вѣчността ще ни дари съ своитѣ откровения! Изтокъ вече се заруменява съ зората за предстоящия день. Чисто небе, чуденъ изгрѣвъ, изобилно слънце. Като че ли цѣлата природа съ радостъ взема участие въ този празникъ! Сутринни гимнастични упражнения, Следъ това красивиятъ празниченъ часъ: Словото на Учителя. То е центърътъ на съборния животъ.

Словото е свършено. Учителътъ изпѣва нѣколко музикални кжса като подготовка за новата пѣсень, която ще ни даде. Следъ достатъчна подготовка той изпѣва за пръвъ пжтъ пѣсеньта: „Фиръ-Фюръ-Фенъ“. Ние я повтаряме отъ начало по части и после изцѣло. Никога нѣма да забравя онова, което той вложи въ тая пѣсень. То е най-хубавото пѣние на тая пѣсень, което съмъ слушалъ. Нѣма да забравя обстановката. Това бѣше източно отъ горната вила, при лозята. Учителътъ е седналъ на едно възвишение. Тая картина винаги изпква предъ менъ, когато чуя тая пѣсень! Самата тя има мистична дълбочина: чувствуващъ, че отечеството ѝ не е тукъ. Тя е свалена отъ другъ единъ свѣтъ, и красотата на последния озарява душитѣ ни.

Свѣтли точки въ съборния животъ сж тѣй нареченитѣ „разговори“. Тѣ сж спонтанни, непринудени и най-естествени. Отъ начало подкачватъ разговоръ съ Учителя за най-обикновени работи и постепенно разговорътъ се издига до високи, недосегаеми мистични върхове, дето витае свободната човѣшка мисълъ, носена на крилата на вътрешно прозрение и просвѣтление. На въпроситѣ Учителътъ отговаря съ една дълбочина, отъ която лѣха духътъ на единъ вѣчно реаленъ свѣтъ.

Презъ цѣлия денъ интензивенъ животъ. Между другото се уреждатъ тѣй нареченитѣ „групи“. Напримѣръ, събиратъ се интересуващи се отъ известни въпроси: педагогически, научни, изъ областта на изкуството и пр. Напримѣръ въ педагогичната група има свободна обмѣна на мисли върху новитѣ методи на възпитанието. Учителътъ въ своитѣ беседи и лекции е далъ такъвъ грамаденъ материалъ за новитѣ възпитателни методи! И тия методи произтичатъ отъ истинското познание на детската природа и на законитѣ на нейното развитие.

Тукъ има и малки деца отъ най-различни възрасти. Нима тѣ ще останатъ незасегнати и пренебрегнати? Съ голѣма грижливостъ и любовъ пристѣпватъ къмъ работа съ тѣхъ нѣкои възпитатели и възпитателки чрезъ игри, пѣсни и други упражнения — всички пропити отъ духа на новото.

Хубавъ слънчевъ день! Синьо безоблачно небе! Всички се опитваме къмъ старопрестолния градъ. Въ читалище „Надежда“ Учителътъ ще говори. Салонътъ е пълненъ, Цѣлата търновска интелигенция е тукъ. Тържествено се носи вълната на новата пѣсень надъ насъ, преминава презъ стениѣ, разлива се надъ града и въ цѣлия свѣтъ

и носи навсѣде надежда въ бѣдния день, вѣра въ великото, коѣто, крие човѣшкиятъ духъ и коѣто чака да се изяви съ всичката си красота Новата музика ако, дира и обединява душитъ!

Учителѣтъ почва да говори. Говори за мировата любовъ, за космичното съзнание, коѣто се пробужда въ човѣка, за новия животъ, новото човѣчество и свързва слушателя съ единъ красивъ свѣтъ, който слиза на земята, за да стане действителностъ. Словото му раздвигва дълбокитѣ сили на душата и буди у нея потикъ да работи за реализиране на тая красива картина!

Привечеръ. Слънцето залѣзва. Станѣтъ добива другъ обликъ. Извъздуха се носи нѣжниятъ ароматъ на хиляди цвѣта. Отдѣлни разговори за преживѣното презъ деня, обмѣна на мисли, на опитности, проекти за работа и пр.

Нѣколко часа по-късно. Утихналъ е цѣлиятъ станъ. Той е на почивка. Разхождамъ се край палаткитѣ, съзерцавамъ горитѣ и звездното небе. Тишина. Всички вие, които сте дошли тукъ отъ близки и далечни мѣста, за да се опознаете и за да получите ново прозрение за живота и новъ потикъ за творчество! Вие жадувате за единъ новъ редъ на земята, вие работите за една култура на любовта! Това, за коѣто сж копнѣли всички пророци и вдѣхновени души, вие искате да стане плътъ и кръвъ на земята. Вие искате да работите, за да направите живота радостенъ, пълненъ съ свѣтлина, съ музика, съ поезия, съ духъ на братство, съ духъ на взаимопомощъ, проникнатъ отъ едно небесно сияние. Бѣдете бодри, съ свѣтли лица, понеже бѣдещето е ваше. Следъ дълго лутане човѣчеството се пробужда и налучква вече правия пѣтъ. Досегашнитѣ разцѣвявания на културитѣ и тѣхнитѣ катастрофални рухвания сж били все опити на малкото дете да стѣпи на собственитѣ си крака, и то пакъ е падло на земята. Човѣшкото развитие влиза въ нова фаза. Радостно гледайте на утрешния день! Вие не сте празни мечтатели, а съ трезвъ погледъ за з конитѣ и методитѣ, които могатъ да изковатъ една по-добра сѣдба на страдалческото и обременено човѣчество. Иде день, когато за винаги ще бѣдатъ обѣрсани сълзитѣ отъ човѣшкото лице. И нощъ нѣма да има вече. Слънцето никога нѣма да залѣзва!

Съзерцавамъ звездитѣ. Вслушвамъ се въ музиката, която слиза отъ звезднитѣ сфери. Тя ми казва: „Залеленитѣ рѣки на земята ще се размразятъ, цвѣтята ще се разцѣвятъ. Отново ще протечатъ благодатни извори презъ пустинитѣ и ще ги превърнатъ въ китни градини. Новиятъ човѣкъ като дете отново ще се свѣрже съ цѣлата природа. Нему ще проговорятъ цвѣтята, птицитѣ, планинитѣ и звездитѣ, и той ще разбира езика имъ!“

Здраве, Сила и животъ

Почитанието. Едно качество, една необходимостъ въ живота, чието отсъствие говори, че даденъ човѣкъ, дадена група хора, дадено общество не разбиратъ и не ценятъ самитѣ себе си и, следователно, не могатъ да разбиратъ и ценятъ и другитѣ. Разбира се, истинското почитание не седи нито въ външната обхода нито въ думитѣ, често „празднитѣ“ думи, макаръ всички тѣ — думитѣ и обходата — да сж прѣкъ изразителъ на вътрешното изживѣване.

Да почиташъ единъ човѣкъ отъ душа и отъ сърце, ти трѣбва да си го опозналъ, да си видѣлъ, че въ него има нѣщо повече отколкото може да се предполага. Безъ опознаване, почитанието не може да намѣри дълбоки корени въ сжщността на човѣка. Думата е за онзи съзнателенъ процесъ, който изгражда едно качество и една правилна обхода съ другитѣ.

Сжществува и едно принципно почитание, което се явява като изразъ на миросъзерцанието на човѣка. Ти си убеденъ, че на своитѣ подобни дължишъ едни искрени чувства и любовъ, независимо отъ тѣхнитѣ прояви като хора — лоши или добри. Къмъ всѣки свой подобенъ и къмъ всѣко живо и незлобиво сжщество ние дължимъ едно внимание, едно почитание, защото въ всичко живѣе този сжщия духъ, който ни одушевява. Това принципно почитание, което е изразъ на най-правилното и най-хубавото разбиране въ живота, има, обаче, много пречупвания въ дѣлничния животъ. И за да не изпадне човѣкъ въ погрѣшка, трѣбва да има една правилна мѣрка. А най-доброто нѣщо за да почиташъ отъ сърце, това е опознаването на своитѣ подобни. Можешъ да почиташъ нѣкого заради неговитѣ външни, физически особености. При такива случаи почитанието е много недълготрайно. Най-хубавото почитание на човѣка е, когато можешъ да преценишъ неговия умъ, неговото сърце, неговия стремежъ и дѣло къмъ хубавото, красивото, доброто, разумното и възвишеното въ живота.

Има една българска поговорка, че човѣкъ се приема по дрехитѣ, а по ума се изпраща. Това е пжтя на опознаването на своитѣ подобни. По него вървимъ всички. Ала има много случаи, когато човѣкъ не трѣбва да обръща внимание на дрехитѣ, на външното. Трѣбва, обаче, да признаемъ, че само красивото, хубавото, възвишеното може да събуди дълбока почитъ въ човѣка.

Почитанието прави човѣка внимателенъ, той цени и скъпи способноститѣ и времето на другия. Той никога не дотегва въ своитѣ връзки, той е винаги благоразуменъ, знае да пази необходимото разстояние, за да не се развали хармонията на нѣщата. Почитанието спасява човѣка отъ издребняването. Човѣкъ, който умѣе да почита, гледа на нѣщата задъ тѣхното несъвършенство и човѣшки слабости. Той разбира и разграничава правилно, докжде се простира човѣшкото като слабостъ и физическа невъзможностъ, и откжде почва стремежътъ като вътрешенъ потикъ къмъ хубаво и завладѣна, постигната степенъ на съвършенство. Почитанието въ практичния животъ на хората се явява сжщо и като импулсъ на другитѣ за да направятъ нѣщо хубаво. Представете си нѣкой отпадналъ духомъ и въ вашитѣ очи, този човѣкъ види благородната душа, която може да обича, която

може да помага безвъзмездно; вие непременно ще събудите въ него новъ потокъ и смисълъ за животъ, да направи нѣщо красиво и хубаво.

Почитанието, най сетне, е изразъ на себевладѣене и себеразбирание.

Мнозина изискватъ почитанието на другитѣ, безъ тѣ да отдадатъ и най-малка почитъ тѣмъ. Това, безсъмнение, е неестествено и крайно егоцентрично. Други пъкъ не знаятъ границитѣ на почитанието и ставатъ тежестъ на другитѣ.

Има едно велико почитание, което изпълва душата съ радостъ и дава подеъмъ на мисълта и богатство на сърцецо. То е когато се отнасяшъ съ трепетъ къмъ свещеннитѣ работи въ живота, когато душата ти трепти предъ полъха на Истината, предъ всѣко извършено добро, предъ неизказуемото слово на Мъдростъта и предъ едва доловимитѣ нашепвания на безграничната Любовь. Тѣзи прояви ще ги видишъ всрѣдъ хората, ще ги видишъ въ радостъта на пеперудитѣ и пчелитѣ, ще ги видишъ и въ всѣки свѣжъ поклонъ на китнитѣ полски цвѣтя. И ще се научишъ да почиташъ великия духъ, който оживява всичко и ще се научишъ да разпознавашъ Неговитѣ прояви навсѣкжде и само тѣмъ да отдавашъ своята дълбока почитъ и признателностъ.

— И ще бждешъ здравъ, пълненъ съ непреставаша радостъ.

Почтеностъта. Почтенъ се нарича днесъ онзи човѣкъ, който спазва нравитѣ, правилата и законитѣ на срѣдата, обществото, народа, всрѣдъ който живѣе. Почтеностъта отъ този родъ не само спазва „нормитѣ“ на „тихия“ и „спокоенъ“ животъ на обществото, но не дава дори и поводъ за подобна мисълъ или чувство — за неспазване или нарушаване на общественитѣ порядки.

Хората често, най-често сж много „почтени“ къмъ другитѣ, а сжщо къмъ установения редъ на нѣщата, въ всичко което се вижда и изпѣква. Но забравятъ всѣкаква, дори елементарна, почтеностъ щомъ бжде засегната тѣхната личностъ, тѣхния личенъ интересъ, тѣхния егоизъмъ. И по единъ прикритъ начинъ — за да избѣгнатъ погледа на обществото — тѣ винаги гледатъ да изкористятъ, да не бждатъ самитѣ тѣ засегнатитѣ. Та кой ли не изиграва днесъ своя ближенъ! Та кой ли не крои на своя подобенъ планове, за които малцина биха желали да се устройватъ тѣмъ. Какви ли не форми и пжтища взима съвременната „почтеностъ“, когато трѣбва да се пазятъ интереситѣ на свещенния егоизъмъ. Бихме могли да кажемъ: „да пази Богъ“ отъ подобна почтеностъ, която външно се облича въ царски дрехи, а вътрешно живѣе въ дрипи. Почтеностъ, чиито плодове отвън сж хубави и сочни, а отъ вътре сж прогнили и разядени отъ червеи.

Истинската почтеностъ започва отъ себе си. Човѣкъ, почтениятъ човѣкъ е почтенъ първомъ предъ себе си, предъ своя умъ, предъ своето сърце, предъ своята душа, предъ своя духъ. Всѣка неискрена, неправа мисълъ накърнява неговата почтеностъ. Всѣко некрасиво, неблагородно чувство оскърбява неговото съгце. И всѣка долна постжпка засѣнчва величието на човѣшката душа и духъ.

Човѣкъ, който е почтенъ предъ себе си, който не внася никаква лъжа въ своя умъ, който не допуска измама въ своето сърце,

Този човѣкъ знае да цени обществото и знае да почита и зачита хубвото, справедливото, и възвишеното навсѣкжде. У него нѣма външно парадирание, у него нѣма угодничене, нѣма издокарване. Той е почтенъ, защото е искренъ въ мисълта си, чистъ въ чувствата си и благороденъ въ постѣпките си. Той, може би, не всѣкога ще спазва скриванитѣ и убиващитѣ условни норми на обществото. Той често, може би, ще се разбунтува срѣщу всичкитѣ условности и прийоми на съвременното общество, ала той винаги ще бѣде вѣренъ и честенъ спрѣмо истинския законъ на живота, който обединява всичко въ дивна хармония. Той винаги ще бѣде честенъ спрѣмо онѣзи вътрешни норми, залѣгнали дълбоко въ него, които сж непосредственъ изразъ на Любовта, Мъдростта и Истината въ живота.

Истински почтениятъ човѣкъ не е желанъ въ съвременното общество. Ала той съ своята свѣтла мисълъ, съ своя огънь въ сърцето и съ своето непринудено, благородство, е онзи творчески факторъ въ живота, който твори новитѣ дни на човѣчеството — дни на свѣтлина, любовъ и красота.

Изъ вълшебната книга на природата

Д-ръ Г. Кьорбицъ

Музикални ли сж животнитѣ?

Въ много стари приказки и митове се разправя за вълшебното въздействие на музиката върху животнитѣ. Макаръ ние отдавна да не вѣрваме въ това, много нови наблюдения сж ни обърнали внимание и сж ни разкрили, че има много животни, които наистина сж „музикални“. Мишките, напр. сж, както отдавна е известно, голѣми любители на пианото. Тѣ често забравятъ за това своя страхъ и денемъ излизатъ изъ стаята, кждето се свири на пиано, да слушатъ музика. Ако имъ се удаде да влѣзатъ въ нѣкое пиано вътре, тѣ скачатъ по струнитѣ непрестанно, за да могатъ, както казва Б е х щ а й н ъ, да се опиятъ отъ своето дрънчене.

Вдѣхновени слушатели на музиката на клавира, срещнахъ веднѣжъ въ една немска къща. Това бѣха едно овчарско куче и едно мѣниче. Когато господарката имъ сѣдаше на пианото, веднага „Графъ“ — така се наричаше кучето, се приближаваше до него, въртейки опашка лежеше тамъ докато откликне и последния тонъ. „Хансъ“, милото мѣниче, което си играеше въ градината, идваше винаги, щомъ музиката на пианото прозвучаваше, сѣдаше до инструмента и слушаше много внимателно. Когато вратата биваше затворена, тогава чуваше трескаво съ крака да му отворятъ.

Морското куче обича толкова много музиката, че чрезъ нея можешъ да го хванешъ. Когато моряцитѣ дигатъ котвата, пѣятъ. Морскитѣ кучета плаватъ къмъ тѣхъ, дигайки главитѣ си надъ водата. Тогава тѣ могатъ лесно да бждатъ хванати. Много по-силно отколкото пѣнето действува на животнитѣ черковната камбана. Б е л ъ е наблюдавалъ въ Оркнейскитѣ острови, какъ тюленитѣ при звѣна на

камбанитѣ сж отправяли веднага очитѣ си нататѣкъ, откъдето идѣа той, отплавали сж къмъ брѣга и слушали въ унесѣ и почуда тѣзи звукове. Ловци на тюлени и полярни изследователи разправятъ подобни работи за въздействието на флейтата и цигулковото свирене върху морското куче.

Звуковетѣ на цигулката иматъ, въобще, силно привличащо влияние върху множество животни. Преди нѣколко години наблюдавахъ какъ едно младо шимпанзе не можеше да се обладае отъ радостъ, слушайки звукове, които никога не е слушало. На края взе да блѣска съ краката си върху масата, изопна устнитѣ си напредъ и почна да вика непрестанно „ху“, звукъ който у шимпанзето е обикновения изразъ на радостъ. Зазеднѣжъ скача върху земята и почва да се върти въ кръгъ. Престава музиката, то почна така нежелателно да креши и се опита да вземе цигулката. Започна наново цигулковата свирня, маймуната почна отново сжщо да скача, както въ танцъ. Когато накрай биде прибрана цигулката въ кутията, шимпанзето се хвърли съ викове като невъзпитано дете върху човѣка, който си прибра инструмента.

Ала не само висши животни като шимпанзето обичатъ струната музика, дори и насѣкоми реагиратъ на подобни тонове. Кухненската хлѣбарка спира своя набѣгъ, когато цигулкова струна зазвучи. Водни дървеници пъкъ се блѣскаатъ като диви една върху друга, когато струната ми зазвучи на цигулката. Комари залепнали нѣкъде по тавана, падатъ надолу, щомъ зазвучи нѣкое ла или ми на цигулката. Сжщото нѣщо става и когато тѣзи тонове бждатъ изсвирени или изпѣти съ уста. Известниятъ като магьосникъ зоологъ Херманъ Ландоа, единъ отъ приятелитѣ на щрайха въ Мюнстеръ, е използвалъ тѣзи си знания за една много смѣшна шега и истинска магия на „вълшебната флейта“.

Слугата на Ландоа, така разказва самия той, си работилъ веднѣжъ както и другъ пѣтъ въ градината. Случайно наблизо е имало единъ роякъ комари. Ландоа извикалъ слугата си и му заговорилъ съ съскащъ езикъ подобно на двойно застѣргана струна ми: „Ако ти не ми изчистишъ пакъ обущата, да те ужилятъ комаритѣ смъртно“. Като по заповѣдъ роякътъ комари нападналъ и двамата и слугата побѣгналъ въ полуда. И казваше следъ това слугата: „Това не може да бжде обикновено нѣщо, моятъ господинъ професоръ държи даже и комаритѣ подъ команда.“

Подобни наблюдения ни даватъ възможностъ за едно обяснение, че музиката или по-право тонове отъ дадена височина и известна звукова багра действуватъ особено върху едно или друго животно. Животнитѣ вѣроятно иматъ известни тонове въ своето тоново съкровище, които по височина и тембъръ се приближаватъ или напомнимъ тоноветѣ, които човѣкъ взима на известни музикални инструменти.

Нека потвърдимъ гореказаното съ опити, които ние предприехме съ помощта на една флейта върху всички млѣкопитающи и птици отъ Берлинската зоологическа градина. Тапиритѣ, които иматъ гласъ като свирната на свирка, спрѣха да пасатъ при първитѣ тонове на флейтата и се услухаха съ голѣмо напрежение. Промѣнихме ли ние мѣстото си, тѣ постоянно обръщаха главата въ онази посока, откъдето идваха тоноветѣ. Едно отъ животнитѣ редовно изреваваше,

когато спираше музиката. Сжщо така действуваха звуцитѣ на флейтата и върху дивитѣ свини. Щомъ засвирѣше инструмента, тѣ спираха да ядатъ и се заслушваха. И свинята има освенъ своето низко грухтене, едно високо пискане въ своето тоново богатство.

Много интересни бѣха нашитѣ опити съ едно Масайско магаре. При засвирването на флейтата то силно зарева, наду ноздри и дойде съ радостни скокове при насъ до оградната мрежа. Спрѣ музиката и пазаха подкани магарето на другия край на оградата. То се заведе при него. Едва, обаче, почна наново нашата флейта, магарето въ галопъ, ревещо отъ радостъ пристигна при насъ.

Голѣмо впечатление направи нашата музика сжщо върху кукумявкитѣ и орлитѣ. Една малка горска кукумявка бѣше се превърнала изцѣло на слухъ. Тя се навеждаше изъ своята дупка съ издаденъ назънъ вратъ и ни следѣше внимателно, като насочваше капачето на ухото по посока на звуковетѣ. Много отъ орлитѣ пишѣха заедно съ насъ и идваха при насъ къмъ оградната мрежа.

Подобно бѣше и впечатлението отъ камбанни звукове — бѣхме избрали малки камбанки, нагласени въ терци — върху музикални животни. Къмъ тия последнитѣ трѣбва непременно да причислимъ и кравитѣ. Както това често може да се наблюдава въ планинитѣ, кравитѣ познаватъ твърде добре общия хармониченъ звукъ на своето стадо и когато се загубятъ, тѣ лесно го намиратъ по него. Никой не може да се съмнѣва, че кавалерийски коне разпознаватъ често много по-добре, отколкото тѣхния младъ ездачъ, различнитѣ тромпетни сигнали и действуватъ споредъ тѣхъ. И често коне извадени отъ служба наострятъ слухъ, щомъ дочуятъ нѣкакъвъ неясенъ сигналъ. Тѣ трѣбва да иматъ голѣма музикална паметъ.

Моцартъ съобщава, че той като дете се е разплаквалъ отъ болка при засвирването на една тромпета. Обратно пъкъ, той е обичалъ нѣжно една мека цигулка, собственостъ на единъ бащинъ му приятель. Ако бихме могли да сравнимъ голѣмото съ малкото, то Карлъ Русъ, единъ удаченъ наблюдателъ и изследователъ на природата, съобщава за едно младо музикално куче пличаръ, което така бѣше преситено отъ звука на валдхорната и тромпетата, че щомъ ги чуеше придобиваше голѣма неохота за ловъ. При подобни звуци не можеше да му се заповѣдва. Но все пакъ само такава музика въодушевяваше това куче. Ако чуеше да се засвири на пиано, веднага напушаше стаята.

Единъ цигуларъ, който свирѣше на двора, веднѣжъ биде неприятно ухапанъ отъ „Толпачъ“ — така се казваше това куче. Това се повтори често и съ други. Веднѣжъ то се отдалечи съ свита опашка отъ една група цигулари и арфисти, които свирѣха у тѣхъ. Но щомъ тѣ смѣниха инструментитѣ и почнаха да надуватъ духови инструменти, кучето наново се приближи при тѣхъ въртейки опашка и скачайки отъ радостъ. „Валдхорна и цигулка, тромпета и пиано, духови или струнна музика, пише Русъ, бѣха противоположноститѣ на неговитѣ наклонности или отвръщение“.

Обикновено, то „пѣеше“ заедно съ насъ, стремейки се чрезъ своя лай да наподоби колкото се може повече издиганията и пониженията на пѣтата мелодия. То, обаче, пѣеше само когато въ пѣсенъта се чуваше да свири само единъ рогъ. Щомъ свирѣха много рокове

заедно, то изразяваше своята радост само чрезъ скачане. Това приятно и точно наблюдение сведочи, че у животнитѣ не само любовта къмъ музиката, но и музикалния слухъ и радостта къмъ дадени звукове на този или онзи инструментъ, сж сжщо така различни и индивидуални, както това е при хората.

Музикално одарени предъ всички останали животни сж много птици, измежду които има една голѣма група отлични пѣвци, школувани музиканти. Измежду млѣкопитающитѣ може да влѣзе въ състезание съ птицитѣ само единъ видъ отъ гибонитѣ, тѣй наречения Ху локъ отъ горна Индия. Тази маймуна пѣе съ чисти тонове на кавалъ, започвайки отъ Е на голѣмата октава, пѣе полутоновитѣ (тѣй наречената хроматична стълба) като стига нагоре до пълна октава, при което повтаря пакъ основния тонъ.

Измежду най-музикалнитѣ отъ пойнитѣ птици има и такива, които пѣятъ не само свойското тѣмъ. Тѣ могатъ да пресъздадатъ и всѣкаква друга мелодия чута отъ хора — разбира се, въ зависимостъ отъ тѣхната тонова възможностъ. Подобни птици сж тѣй нареченитѣ на немски „Шпютеръ“, (тѣ подражаватъ гласа на много други птици, млѣкопитающи, дори и хора). Нѣкои отъ пойнитѣ птици при учене чуватъ, чувствуватъ и съзнаватъ точно грѣшкитѣ, които сж допуснали и бързатъ веднага да се поправятъ, като сравняватъ своята свирня съ тази на учителя си. Тѣ сж способни сжщо да транспониратъ една пѣсень, която сж заучили както това прави нѣкой музикантъ, въ по-висока или по-ниска гама.

„Азъ немога да схвана духа на музиката друго яче, освенъ въ любовта“, казва Вагнеръ. Това не важи само за насъ хората. Птицата пѣе най-много по време на своята любовъ, на брачния периодъ, когато дири избранникъ за своята любовъ. Но и други възбудители, като копнежъ и тжга заставятъ птицата да изрази своитѣ чувства въ тонове. И нейната пѣсень звучи при изгрѣва на слънцето съвсемъ инѣкъ отколкото при здрачъ и дъждъ.

Отъ немски Д-ръ Е. К.

Отзиви, вести и книгописъ

Първият конгресъ на окултиститъ въ Полша

На 6, 7 и 8 дек. м. г. въ Познанъ се състоя първият конгресъ на окултиститъ въ Полша съ около 200 делегати и гости.

Четоха се следнитъ реферати:

1. Огнища на езотеричното знание въ Полша и чужбина, отъ Елена Витковска — Краковъ.

2. Мистицизмътъ като път на постижение — по св. Янъ Кжижовски — отъ Тадеушъ Павлицки — Познанъ.

3. История на астрологията отъ Пренгелъ—Бидгошгъ.

4. Спиритизмътъ и полскиятъ спиритуализъмъ (месианизъмъ) отъ Йосифъ Хоботъ (Висла) — най-интересниятъ рефератъ, съ сведения и цитати изъ полскитъ поети и мислители: Товянски, Мицкевичъ, Красински, Словацки, Трентовски, Тежковски.

5. Синтеза на езотеричнитъ науки отъ Янъ Хадина, ред. на „Лотосъ“ — Краковъ.

6) България като духовно огнище въ миналото и днесъ, въ който бѣ даденъ очеркъ на богомилството и учението на Всемирното Братство, както и практическитъ методи — излети, паневритмия, музика и пр. въ школата на Учителя. Това възбуди голѣмъ интересъ у всички.

Случай на прераждане въ Полша

Италианскиятъ вестникъ „Кориере дела сера“ отъ 9 декемврий пише:

Една случка стана причина да обърне внимание на полския печатъ върху проблемата на прераждането. Това се случи напоследъкъ въ Гдиня (Полша), дето отишла на гости у свои роднини една млада мома на име Елиза Вирницъ. Заедно съ тѣхъ посетила едни стари гробища, близо до града. Предъ единъ надгробенъ камъкъ тя се спрѣла внезапно и почнала да вика: „Ето моятъ гробъ!“ И паднала въ несвестъ на земята. Като дошла на себе си разказала, че преди много години тя е живѣла въ село близо до гробищата като жена на единъ рибаръ, отъ който имала три деца. Мжжъ ѝ починалъ веднѣжъ презъ време на една буря въ морето. Следъ известно време починала и тя. Тя казала още, че църквата на това село била изгорена при едно нашествие на чужди войници. При провѣрката тоза действително било станало презъ време на 30-годишната война. Младата мома си казала името отъ миналото прераждане. Надписътъ върху надгробния камъкъ билъ малко поизтритъ, и макаръ мжно да се прочиталъ, доколкото можелъ да се чете, наподобявалъ на посоченото отъ нея име. Важно е обстоятелството, че до тогазъ момата никога не е била въ тая мѣстностъ и на тия гробища.

Du Maître

Au seuil de la nouvelle Epoque

Le développement des peuples. L'avènement de la sixième race

Les guides des peuples contemporains doivent de nouveau et très sérieusement s'occuper des lois qui régissent la vie de l'humanité afin de ne pas se laisser influencer, dans leur activité sociale, par des dispositions accidentelles ou par des intérêts temporaires. Il faut qu'ils rentrent en eux-mêmes, qu'ils réfléchissent et qu'ils se donnent pour tâche de pénétrer profondément dans les lois biologiques de la vie sociale et de la culture, de s'y conformer et de les suivre strictement sans jamais s'en détourner. Aujourd'hui nous voyons tous les peuples européens errer dans les directions les plus différentes et gaspiller leur énergie matérielle et morale pour obtenir d'inutiles résultats; ou dit en d'autres termes: l'emplacement occupé par tous les peuples en Europe est devenu très malsain; il est plein de poisons, de miasmes infectieux. Et les méthodes de la vie ne sont pas conformes au but poursuivi; aussi leur application ne donne-t-elle aucun résultat pratique. Sous ce rapport les peuples de l'Europe contemporaine ressemblent à certaines personnes qui remettent d'année en année le paiement de leurs dettes. Il va sans dire que ces dettes augmentent de plus en plus. Cette manière d'agir les mènera-t-elle au but? Non; car ils se verront un jour dans l'impossibilité, dans l'impuissance de s'acquitter.

L'unique modèle sur lequel tous doivent se régler, tant les peuples que les gouvernants et les simples citoyens, est le modèle que nous a donné la nature. Nous devons observer avec la plus minutieuse attention de quelle manière elle applique les lois du développement organique et les méthodes dont elle se sert pour atteindre certains buts. C'est ainsi que nous la voyons fournir l'emplacement, les conditions et prêter son concours à tous les êtres raisonnables qui ont la tendance de travailler en vue du bien général. Dans ce but, elle exige de chacun les conditions suivantes: 1) La semence ou le germe de vie doit avoir en soi de la force afin de pouvoir se manifester, et 2) à cette semence la nature donne le sol, l'humidité et les deux autres éléments indispensables—la chaleur et la lumière. On comprendra aisément que si la semence ou le germe n'a pas de force et d'intelligence en soi, c'est-à-dire, si un peuple ou un individu n'est pas pourvu de cette intelligence, il ne lui est pas possible de se manifester. En plus de cette première condition, il lui faut des conditions matérielles: de la terre et de l'espace pour qu'il puisse donner libre cours à son activité. Pour l'organisme la lumière représente les principes dont a besoin chaque homme, chaque peuple afin d'imprimer une juste direction à sa pensée; et la chaleur, ce sont les sentiments nobles, les aspirations élevées de son cœur. Ces sentiments, étayés par la volonté, le poussent à réaliser les grands buts de sa vie.

Jusqu'à présent, tous les peuples se sont efforcés d'appliquer, dans la mesure de leur savoir et de leur force, ces exigences de la nature. Mais dans leur marche au progrès, ils ont négligé les conditions extérieures, ce qui les a empêchés d'arriver à la réalisation complète de

leurs desseins. Et dans ces circonstances, ils se sont trouvés dans la situation de la graine qui croît dans un sol marécageux; ils n'ont par conséquent pas eu de résultats. Ou encore: leur humidité ayant entièrement disparu, ils ont vécu dans le processus inverse — le dessèchement. Ou enfin: la lumière et la chaleur leur ont manqué et il s'en est suivi une congélation générale où toute croissance s'est arrêtée.

Le corps ou l'organisme d'un homme ou d'un peuple c'est le sol où l'on sème la graine. L'humidité représente sa vie matérielle; et par la lumière et la chaleur, on entend — dans un sens très large — toute sa vie spirituelle. Si vous enlevez à n'importe quel organisme une de ces conditions, qui lui sont absolument indispensables et qu'il doit utiliser dans son activité, son développement s'arrêtera. Ou disons en d'autres termes: le développement est la création d'une suite de formes dans lesquelles la vie se manifeste. Toutes les formes qui existent dans la nature sont toujours des essais tendant à améliorer la vie de chaque organisme. Et cette incessante modification n'a pas été interrompue, mais elle continue. Par conséquent, si la nature elle-même fait ses expériences dans la création et le perfectionnement des formes, il faut que, de concert avec elle, l'homme aussi suive son exemple. Si quelque forme ne donne pas le meilleur résultat, on doit lui faire subir un changement afin de l'obtenir dans la suite. C'est ainsi que procèdent tous les inventeurs: ils font de continuelss essais jusqu'à ce qu'ils arrivent au résultat désiré. Les habitations se préparent également de cette manière: on commence par une certaine forme; on construit le bâtiment — les fondements, les murs et le toit — et l'on passe ensuite au processus intérieur: les peintures de la maison, l'ameublement, et c'est alors seulement que le propriétaire y entre pour y demeurer.

Les peuples contemporains de la race blanche ont aussi déjà atteint le sommet de leur développement physique extérieur. Et maintenant c'est le second processus qui doit commencer: le développement intérieur. Aucun peuple ne peut encore grandir. Les peuples contemporains peuvent reculer; quant à avancer encore dans ce même sens, ils ne peuvent plus le faire. Toutes leurs aspirations doivent avoir pour but le développement intérieur; il faut que soient créées, dans la mesure du possible, et pour tous les individus, des conditions leur permettant de travailler.

Tout d'abord, il faut que les peuples contemporains précisent très nettement ce que doivent être leurs idéals, leur croyance, leur conception du monde ainsi que le but vers lequel ils tendent. Parce qu'ils savent par expérience ce qu'est la force matérielle; ils ont joui à satiété de la richesse, des plaisirs — en un mot, tout ce qu'il est possible de goûter sur le plan physique, ils l'ont savouré. Il n'y a pas de nourriture dont ils n'aient goûté; il n'y a pas de fruit dont ils n'aient mangé; il n'y a pas de plaisir qu'ils n'aient éprouvé. Mais la nature ne souffre pas l'uniformité, la répétition — telle est la loi; elle aime la diversité dans un mouvement progressif et ascendant. Par conséquent, l'unique chose nécessaire en ce moment, c'est le développement spirituel dans toute sa pureté, la manifestation de la force de l'âme humaine. Les sentiments les plus élevés

et les plus nobles, sur lesquels s'édifie la culture spirituelle des hommes, sont encore à l'état latent; cependant il faut qu'ils paraissent dans toute leur force pour que le bien suprême qu'ils recèlent puisse se répandre partout. Tous les peuples, les sociétés et les individus, tous les systèmes, quels qu'ils soient, ne doivent avoir en vue que ce domaine. Si les peuples contemporains ne s'engagent pas au plus tôt dans cette voie, la nature les y contraindra par l'épuisement de leur système nerveux; ils deviendront tous neurasthéniques et ainsi, qu'ils le veuillent ou non, ils se verront forcés de renoncer à leurs anciennes conceptions, à leurs compréhensions, à leurs aspirations et de prendre le nouveau chemin. Prenez par exemple un homme riche accoutumé à ne se nourrir que des mets les plus recherchés. Qu'arrive-t-il? Son système nerveux s'affaiblit, son estomac délabré commence à rendre les aliments; il comprend qu'il doit en finir avec l'ancien régime et bon gré, mal gré, il se contente de la nourriture la plus simple: il ne prend que du lait. Cependant les enfants seulement se nourrissent de lait.

Le Grand Maître de l'humanité a dit: „Si vous ne devenez semblables aux petits enfants, vous n'entrerez pas dans le Royaume des cieux“. Cela signifie que le „nouveau“ qui entre dans la vie, nous devons le recevoir comme les petits enfants reçoivent tout ce qui est nouveau. Chacun sait que lorsque les petits viennent dans une demeure, ils apportent la joie aux parents et à tous les proches; aussi sont-ils aimés de tous. Ils portent en eux la nouvelle vie, les nouvelles aspirations; ils portent en eux la pureté et un naïf amour qui n'est pas encore souillé par le soupçon, par la violence et par d'autres procédés. Ils portent en eux un esprit de modestie et de bonté qui les rend humbles et conciliants.

Les peuples européens doivent donc aussi devenir comme les enfants, c'est-à-dire qu'ils doivent se résigner à accepter le nouvel ordre imposé maintenant par la nature. Les gens aux aspirations ordinaires de chaque jour ne saisissent pas encore ces nouvelles dispositions; il n'y a que les âmes hautement développées et très sensibles, les âmes qui par des efforts inouïs se sont élevées au-dessus du niveau des conceptions et compréhensions ordinaires, qui soient en état de saisir ce „nouveau“ qui s'introduit dans la vie; elles sont comme les oiseaux éveillés avant l'aube et comme les tendres fleurs, qui pressentent l'approche du printemps et le lever du soleil et signalent ces faits réjouissants, les uns par leurs chants mélodieux, les autres par leur rapide croissance et le don de leurs fleurs au doux parfum.

въ касата на храма своите две лепти — „всичко, което имаше“, както отбелзва Христосъ, отъ чието ясновидско око не отбѣгналъ този дълбоко затрогващъ жестъ.

Елисавета — майка на Предтечата

Образътъ на Елисавета ни е даденъ въ първата глава на евангелието отъ Лука—оня евангелистъ, който е писалъ въ чисто римски стилъ: спокойно, подробно, последователно.

Елисавета — казва ни се — е жена на единъ свещеникъ отъ Авиевия отрядъ, на име Захария. Сама тя е отъ свещенически родъ — потомка Ааронова. Евангелистътъ свидетелствува, че „тѣ и двамата били праведни предъ Бога, като ходѣли безпорочно въ всичкитѣ Господни заповѣди и наредби“. Имаме, значи, единъ чисто религиозенъ типъ, който върви по пѣтя на вѣрата. А тоя типъ жени, минали презъ формитѣ на единъ сложенъ религиозенъ култъ, на една строга вехтозавѣтна обредностъ, се отличаватъ съ рѣдка дисциплина на чувствата. Не е ли ясно, че само такава жена можеше да бжде майка на Предтечата, този великъ атлетъ на духовния подвигъ?

Евангелистътъ по-нататъкъ повествува, че Захарий и Елисавета нѣмали чедо, „понеже Елисавета била неплодна, а и двамата били въ напреднала възраст“.

Ето ви трагедията на този домъ, и, най-вече, интимната трагедия на тази благочестива, дълбоковѣрующа жена.

Въпрѣки своята праведностъ, въпрѣки своето благочестие, въпрѣки строгото изпълнение на „всички Господни заповѣди и наредби“, сиречь на „Закона“, тя надхвърля предѣлната възраст на майчинството, установена отъ единъ неумолимъ биологиченъ законъ, безъ да стане майка. Не е необходимо да се връщаме хилядилѣтия назадъ, въ предхристиянско време, за да разберемъ, какво жестоко изпитание е било това за една жена. Защото и до день днешенъ, не само въ дълбокитѣ народни слоеве, а и въ културнитѣ срѣди, все още се смѣта, че най-високото и негли едничко призвание на жената е да бжде съпруга и майка. Въ древностъ, когато положението на жената е било още по-тежко, когато тя е била обвързана съ хиляди вериги, когато на хората и презъ умъ не имъ е минавало, че жената може да има и по-друга културна и обществена мисия, освенъ чисто биологичната, бездетството за нея е било едва ли не проклатие.

Елисавета, бждещата майка на Предтечата, на единъ гениаленъ човѣкъ, е била удостоена съ високата привилегия да мине презъ това жестоко изпитание на нейната вѣра. На сжщото изпитание сж били подложени и други майки отъ патриархалнитѣ времена на Израилския народъ, призвани да родятъ велики синове. Не ви ли се мѣрка задъ Елисавета образътъ на Сара, жената Авраамова? И въ нейния животъ се е разиграла сжщата трагедия — и тя прехвърля предѣлната възраст на майчинството, безъ да роди чадо Аврааму. Това е било изпитание и за Авраама, великиятъ патриархъ на вѣрата, духовниятъ отецъ на всички вѣрующи. Той е ималъ, наистина, синъ отъ Агаръ, „робинята Сарина“, ала този му синъ не е могълъ да бжде носителъ на неговото духовно наследство. Липсвала е субстанцията на Сара, интимно свързана съ духовната сжщина на Авраама. Ето защо, когато на старими — Авраамъ е билъ, споредъ Писанието, на 100 го-

дини, а Сара на деветдесетъ когато имъ се ражда синъ Исаакъ — последниятъ става пълненъ наследникъ на всичко Авраамово, призванъ продължителъ на рода и на неговата историческа мисия.

Елисавета върви по Сарина линия. По Сарина линия е вървѣла и Ревека, жената Исаакова. И тя дълго време не е имала деца, докато най-после ражда Исава и Якова. По Сарина линия върви и Рахиль, възлюбената жена на Якова, която е имала рѣдкото изпитание да гледа какъ плодовитата ѝ сестра Лия — първата жена на Якова — макаръ и нелюбима, му ражда синъ следъ синъ. Чакъ по-късно тя ражда Йосифа, „избраниятъ измежду братята“ и Бениамина, вториятъ любимецъ на Якова и неговъ утѣха следъ загубата на Йосифа.

Разглеждайки този типъ жена, свързанъ полярно съ мъжъ отъ типа „Авраамъ“, сиречь, съ мъжъ, който върви по линията Авраамова, ние се натъкваме, отъ една страна, на една отъ най-дълбокиятъ проблеми въ психологията на вѣрата, а отъ друга — на проблемата за раждането на висшото, гениалното. Тѣзи две проблеми вървятъ впрочемъ успоредно.

Вижте: Елисавета, подобно Сара, ражда синъ на старини, следъ като е преминала така наречената въ наши дни климактерична възраст на жената, когато природата слага край на способността ѝ да ражда. Тукъ свършва за жената нейната биологична мисия. Ала както съ Сара, така и съ Елисавета става чудо — тѣ раждатъ и следъ тази предѣлна възраст. При това, раждането, както на Исаака, така и на Йоана Кръстителя, се провѣстява отъ „ангели“, същества, обитаващи въ една невидима за човѣка сфера. Тукъ е сжчината на познанието чрезъ вѣра. Вѣрующата Елисавета очакваше „чадо“, сир. плодъ отъ своя животъ и опитъ въ оня обикновенъ, „природноустановенъ“, „естественъ“ цикълъ отъ явления, общъ за всички същества на земята, — цикълъ, който е символизиуванъ въ случая съ оня биологиченъ луненъ цикълъ на периодитѣ, презъ които става зачеването у една жена. Но опитътъ на вѣрата не принадлежи къмъ низшия „луненъ цикълъ“, той принадлежи къмъ „свѣрхестественния свѣтъ“, къмъ свѣта, отъ който иде Архангелъ Гавраилъ — лунниятъ гений, споредъ кабалиститѣ. Арахангелъ Гавраилъ — гениятъ на Луната, нейната разумна сжщина, идейната есенция на тази сфера — следва въ слизането си другъ ритъмъ, не периодичитета на обикновения луненъ цикълъ. Всжщностъ той е опредѣлилъ последния. Защото е властенъ да го опредѣля, както е властенъ и да отваря пѣтя за въплѣщаване на напреднали, гениални души, които идватъ на земята по другъ законъ, не съ месечния луненъ потокъ отъ души-ембриони.

Затова вѣрующитѣ сж подложени на изпитанието да чакатъ. Истинскиятъ имъ опитъ — опитъ на вѣрата — произтича не отъ емпиричния свѣтъ на сътивата, а отъ сферата на интуицията, на пророческото прозрение.

Не съзрѣва така бързо елинъ плодъ на вѣрата, на религиозния опитъ, както нѣкои могатъ си помисли. Деца отъ „Лия“, въ която лунниятъ цикълъ е функционираалъ нормално, и лунниятъ токъ е тежкъ непрекъснато и изобилно, може да има много. Но Сари, Ребеки, Рахилини, Елисавети не раждатъ по много деца. Едно, две — малко по количество, но ценни по качество. Тукъ се докосваме до втория проблемъ — проблема за раждане на висшото, гениалното.

На кждето и да хвърлимъ погледъ въ органическия свѣтъ, ще видимъ, че низшитѣ растителни и животински видове сж много плодовити отъ висшитѣ. Вземете, за примѣръ, една круша дивачка. Тя често е така отрупана съ плодъ, че клонетѣ ѝ просто се чекнатъ отъ непосилната тежестъ. Напротивъ, круши, които даватъ благороденъ плодъ, рѣдко сж отрупани съ преизобилна рожба. Отбелѣзвамъ, чрезъ този бѣгълъ примѣръ, единъ процесъ, който намира богато потвърждение въ фактитѣ. Колкото е по-низшъ единъ видъ, толкова по е силенъ у него инстинктътъ за размножаване, дори толкова силенъ, че често стига до алчностъ за завладѣване на цѣлата земя. Тукъ, именно, се явява благодатната роля на смъртта. Ако не бѣше тя да поддържа равновѣсието между животѣ сжщества на земята, последната отдавна би се задушила отъ тъмната гмежъ растения и животни. Вижете, каква безутешна картина на земята ни рисува единъ писателъ, ако на нея престанѣше да действува смъртта. Като изхожда отъ геометричната прогресия, по каквато става размножаването, той прави следнитѣ изчисления.

Ако на земята имаше дори само едно растение, което да заема не повече отъ $\frac{1}{10}$ квадратенъ метъръ площъ, то за него скоро цѣлата земна суша щъ ще да стане тѣсна. И наистина, ако това растение дава на година само по 50 семена — нѣщо незначително, като се има предъ видъ, че много растения даватъ по хиляди семена — следъ 9 години потомството му ще покрие гжсто цѣлата земна повърхность, която възлиза кржгло на около 50 милиона квадратни мили. Обикновената муха, която се размножава много бързо — ако не сжществуваше смъртта — въ течение на една година би дала потомство отъ 20 милиона. А за петъ години последното би възлѣзло на страхотната цифра 32×10^{35} , т. е. едно число съ 37 цифри. Така е и съ паяцитѣ. Една двойка паяци би покрила за кжсо време земята съ паяци, да не унищожаваше смъртта 99 на сто отъ яйцата имъ. А листната въшка се размножава така бързо, че само за 10 дни това леко, ефирно сжщество би образувало планини отъ листни въшки, чието тегло би се равнявало на теглото на единъ билионъ хора! Ако смъртта не унищожаваше всѣка година около $\frac{3}{4}$ отъ всички птици, то всѣка двойка птици следъ 15—20 години би дала милиони екземпляри. Сжщото, дори въ по-голѣма степенъ, важи и за рибитѣ, които снасятъ съ хиляди и милиони яйца (хайверъ). Дори бозайницитѣ, които даватъ по-малочислено потомство, за кжсо време биха се размножили толкова, че биха завладѣли всецѣло земята. Да не бѣше смъртта, която покосява безпощадно тия алчни за размножаване сжщества, за нѣколко десетилѣтия само цѣлата земна повърхность би се покрила съ непроходими дебри отъ растения, които ще гъмжатъ отъ милиарди какви ли не животни, изяждайки се яростно едно друго. Океанитѣ ще станатъ като пихтия отъ многото риба, а въздухътъ ще стане непрогледенъ отъ птици и насѣкоми.

Що се отнася до човѣка, изчислението споредъ прогресията на размножаването показва, че следъ 380 години (като се приеме срѣдна раждаемостъ на населението 3.5 на сто), земята би се изпълнила гжсто съ хора — като класове на нива — отъ полюсъ до полюсъ. Такава напасть очаква земята, ако не сжществуваше смъртта.

Хората, както и другитѣ сжщества, се размножаватъ така много, защото иматъ множество и ненаситни желаня. Ала не е необходимо

само да се раждатъ много желанія — желаніята трѣбва и да се култивиратъ. Можешъ да желаешъ да станешъ ученъ, музикантъ, поетъ, какво ли не, но спрешъ ли се да осъществишъ, да култивирашъ едно желание, да го отгледашъ съ соковетъ на своя животъ, тогава ти нѣма да раждашъ много и да захвърляшъ роденото, както рибата захвърля своя хайверъ.

Въ образа на Елисавета, която върви по линията на Сара, ние имаме типъ на жена, която, минала презъ суровата дисциплина на религиозния опитъ, облагородила сърцето си чрезъ изпитанията на въртата, достига високото положение да стане избраница-майка на единъ пророкъ, на единъ гениаленъ човѣкъ, за когото Родениятъ отъ Дѣвата свидетелствува, че нѣма по-голѣмъ отъ него, роденъ отъ жена.

2.

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

По следитѣ на живота и смъртъта

На моята братовчедка П. А-ва, трагично завършила своя земенъ пѣтъ.

Ксмета се появи на небето. Направи нѣколко кръга и изчезне безследно въ вѣчността. Отминатъ години, вѣкове и вново очитѣ на земнитѣ люде видятъ изчезналата нѣвга комета да шари изящни криви по звѣздния просторъ. И пакъ отлитне въ вѣковетѣ.

Цѣфне цвѣте на пролѣтъ, красиво, ароматно, китно. И радва всѣко око и всѣка душа. Настѣпятъ знойни горещини. И вѣхне цвѣтетото. Ала оставя плодъ и сѣме. Разнася се сѣмето по четиритѣ ггли на земната ширь. Напролѣтата поникне наново то, поникнава много цвѣтя. Тѣ запълватъ празнотата, която зимната бѣлина създава върху земята.

Съ години расте едно дърво. Расте и живѣе вѣкове. Ала всѣка година умира нагледъ животътъ въ него. И всѣка пролѣтъ наново поникватъ листа, наново цѣфти всѣко дърво и дава наново плодъ. И пакъ настѣпва есенъ и пакъ настѣпва тъмна зимна нощъ за цѣлото дърво. И ново раждане следва всѣкога напролѣтъ.

И птици и животни, насѣкоми и влечуги, всѣка пролѣтъ намиратъ вѣчни сили въ себе си и възкрѣсватъ за новъ животъ, пълненъ съ радостъ и устремъ.

И ето по следитѣ на тѣзи вѣчни смѣни, които сж само две страни на единна сжщностъ — животътъ, върви пѣтътъ на всѣки земенъ жителъ — растение, животно, човѣкъ. Този пѣтъ на безкрайни смѣни е неизбѣженъ и за всѣки минералъ и скала. Една единна сжщностъ свързва всичко въ общо цѣло. День и нощъ, свѣтлина и тъмнина, зло и добро, животъ и смъртъ. Всичко се мѣни, остава вѣчно само сжщността — това е самиятъ животъ, осмислящия всѣко дихание на земята.

На мждрецитѣ още отъ най-стари времена, хора, които сж се вглеждали въ въпроситѣ на живота, е обръщала внимание тази вѣчна смѣна на нѣщата. Тѣ сж правили дълги и обстойни проучвания на всичко и сж разбрали, че задъ тѣзи непрекъснати смѣни има нѣщо, което остава неизмѣнно въ живота. То е самиятъ животъ,

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ срещу 30 лева.

„ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ срещу 20 лева.

**Продължава подписката за записване абонати
за ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“**

**Продължава подписката за записване абонати за
ЕДИНАДЕСЕТАТА годишнина на сп. „ЖИТНО
ЗЪРНО“, която почна презъ Януарий 1937 г.**

**Абонаментътъ остава и за XI-та годишнина пакъ същия
— минималния за този родъ списания — 80 лв.**

**Редакциониятъ комитетъ на сп. „Житно Зърно“ ще направи всичко
възможно и презъ единадесетата годишнина за още по-голѣ-
мото подобрение на списанието. Това ще може да се
постигне по-добре, при навременното и редовно заплащане
на абонамента отъ страна на нашитѣ абонати.**

**Вѣрно на своя пжтъ „Житно Зърно“ ще работи и за напредъ за
духовното издигане на човѣка. Само духовната
култура е въ състояние да донесе истин-
ски блага и да издигне всѣки народъ и
всѣки човѣкъ.**

**Ние вѣрваме, че и за напредъ „Житно Зърно“ ще бжде прието така
радушно, както до сега. Вѣрваме, че нашитѣ абонати
ще работятъ много по-усърдно за разпростра-
нението му, отколкото досега.**

**Нека „Житно Зърно“ стане насжщна нужда за всѣки домъ!
Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София.**

Суми се прашатъ чрезъ пош. чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Частни лица нѣматъ нищо общо съ списанието.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“

Boite postale № 270

SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 40 Frs. Frs.
